

ДЖИЛИАН ИТЪН ПОХОТЛИВАТА ЛЕЙДИ

Част 4 от „Омъжени жени“

Превод от английски: denensita, 2017

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Слънцето изгря. Можеш да си тръгваш вече. — Лейди Жозефин Мари Гейтс се беше подпряла на един лакът и наблюдаваше мъжа в леглото си с изражение, което граничеше с отвращение. — Тръгвай! — повтори. — Веднага.

Лорд Ричърд Пени, виконт, ерген със значително имущество, стъпи на крака със стон. Прокара ръка през късата си кестенява коса и се прозя, преди да отправи към Жозефин една сънлива усмивка, която винаги досега му беше помагала да го издърпат пак под завивките, за още един рунд на ненаситно любене.

Тя се вгледа в него, необезпокоена от голотата си или от чаршафа, който се беше плъзнал надолу, а той се възползва от момента да обходи тялото ѝ с поглед. Милостиви Боже, наистина беше прелестно създание. Русата ѝ коса се къдреше около раменете, надолу по гърба ѝ, като наметало от златни нишки. Големите ѝ очи с цвят на мъждукащи аметисти бяха леко извити в ъгълчетата. А тялото ѝ...

Ричард рязко си пое въздух, когато се сети за стройните извивки на бедрата ѝ, за закръгленото ѝ дупе, за пищните ѝ...

— Говорите английски, нали, лорд Пени? — измърка Жозефин, като наклони глава настрани и прокара език по долната си устна.

Ако Ричард познаваше по-добре жената, с която тъкмо бе спал, щеше да разбере, че въпреки че тялото ѝ вещаеше неща, за които само един порочен мъж можеше да се осмели да мечтае, очите ѝ разказваха съвсем различна история. За негово съжаление обаче, той не беше от мъжете, които разчитаха подобни сигнали.

— Знаеш, че говоря — отвърна той като се приведе напред, за да се подпре на матрака с ръце. — Не си ли спомняш всички порочни неща, които ти прошепнах снощи?

— Да, спомням си.

— И? — попита той очакващо.

— Чувала съм ги и преди. Наистина, лорд Пени, останахте твърде дълго. Ако наистина разбирате английски, а аз виждам, че е

така, като изключим някои по-дълги думи, които изглежда ви убягват, тогава би трябвало да разбирате, когато ви казвам това: тръгвайте си.

Напълно изненадан, Ричард се изправи и се огледа наоколо за панталоните си.

— Върху облегалката на палисандровия стол в ъгъла на стаята — каза Жозефин услужливо, преди да се отпусне отново върху възглавниците с лека въздишка и да постави ръка върху лицето си.

Гърдите ѝ все още бяха разголени, а сутрешната светлина от прозореца танцуваше по тъмните ѝ зърна, карайки Ричард да хвърли още един бърз поглед към нея, докато нахлузваше панталоните и ризата си. Отказа се да търси шалчето си и побърза към вратата, където се поколеба, все още несигурен къде беше сбъркал и защо скандалната лейди Гейтс го изритваше от спалнята си в този ранен час.

Не я бе задоволил ли? Ричард се намръщи при мисълта. Гърлените ѝ стонове и тихите ѝ викове бяха казали друго. Неведнъж, не два пъти, а цели три пъти я беше любил в часовете между залез и изгрев. Въпреки че беше по-голяма от него с пет години, беше задоволила страстта му както никоя друга жена досега, или — страхуваше се той — някога щеше да го направи.

— Омъжи се за мен — каза импулсивно.

— Да се омъжа за теб? — повтори Жозефин. Облягайки се на лакът, тя най-накрая придърпа чаршафа, за да прикрие гърдите си и повдигна една вежда. — Защо, за Бога, да правя подобно нещо?

Ричард се изчерви, но не се отказа. Не беше мъж от простолюдието. Беше истински виконт, да му се не види. Не го ли бяха преследвали полудели майки, които искаха да омъжат дъщерите си? Всичките суетни, скучни и грозни малки момиченца. Не, това, за което копнееше — което заслужаваше — беше истинска жена. Богиня, точно като тази, изтегнала се пред него.

— Ще те глезя безгранично — каза той. — Никога няма да ти липсва нищо. Бижута? Твои са. Кожи? Сам ще одера зверовете. Имения? Ще...

Жозефин помахаше във въздуха с ръка, прекъсвайки го.

— Спрете — помоли го тя, а долната ѝ устна се нацупи напред, карайки слабините му да се надигнат наново. — Страхувам се, че ми причинявате главоболие. Наистина, лорд Пени, само се излагате. Като

въшлясало куче, което се умолява на стопанина си да го вземе пак, след като го е изритал на улицата.

Ричард зяпна.

— В-въшлясало к-куче — заекна той, а бузите му почервеняха, когато го обзе гняв и унижение.

Никога, през двадесет и едната си години не го бяха обиждали така. И то жена! Той сви ръцете си в юмруци и каза:

— Вижте сега, нямате право да ми говорите така! Аз съм виконт и...

— Да, да разбрах вече — отвърна Жозефин. Прозявайки се, тя протегна едната си ръка и дрънна малкото сребърно звънче, което стоеше на нощното й шкафче. Една прислужница се появи почти моментално, като пристъпи през прага, подмина Ричард и застана очакващо пред долния край на леглото.

— Какво желайте, мадам? — попита с весел глас, който ясно разкриваше шотландските й корени.

Ричард не можа да не забележи, че прислужницата не му беше обърнала никакво внимание, сякаш беше свикнала да намира мъже в спалнята на господарката си. Поради някаква причина това го подразни повече от факта, че го бяха сравнили с въшливо куче.

Да не би да... ревнуваше? Кожата му стана влажна и лепкава само при самата мисъл. Не, със сигурност не.

— Амелия, моля те придружи лорд Пени навън. Опасявам се, че злоупотреби с гостоприемството ми — каза Жозефин.

— Разбира се, мадам — завъртайки се отсечено на пети, прислужницата закри обратно към вратата и я отвори. — Милорд? — каза, като гледаше надолу. Но не можеше обаче, напълно да прикрие трепкането на устните си, сякаш се сдържаше да не се засмее.

Една проста прислужница да му се присмива? Това беше последната капка.

— Сам ще изляза! — сопна се Ричард. Хващайки дръжката на вратата, той я дръпна, отскубвайки я от ръката на прислужницата и я затръшна силно зад себе си, когато тръгна надолу по стълбите.

Жозефин погледна измежду пръстите си, с които беше покрила лице, за да въздържи смеха си.

— О, Мели, наистина ли си тръгна?

Отпускайки се на вратата, Амелия свали дантелената шапчица, която беше сложила небрежно върху разрошената си червена коса и завъртя сините си очи.

— Изпари са като дим. Сега можи ли да се върна обратно в леглото? Казъхти, че петъците можи да почивам, а наистина съм уморена.

Жозефин стисна устни в гримаса, от която челото ѝ се набръчка.

— Забравих. Извинявам се, Мели. Ако желаш вземи си целия ден. И без това няма да правя нищо.

— Няма да излизити? Денят е прекрасен, мадам — отправяйки се към огромните прозорци, Амелия дръпна прецизно тежките кадифени завеси и разкри оживената улица отпред. Търговците вече нареждаха стоките си, минаваха двуколки дърпани от сънливи, впрегнати коне, а вестникарчетата щъкаха между лондонските пешеходци с лекота. Пролетта беше в пълния си разцвет, и когато Амелия се засуети с отварянето на един от прозорците, сладкият блажен аромат на черешов цвят и лалета започна да се прокрадва в стаята.

Затваряйки очи, Жозефин вдиша дълбоко, отново припомняйки си защо това време от годината ѝ беше любимото. Всичко беше толкова свежо и ново. Беше време за втори шансове и нови начала. За всички други, само не и за нея, разбира се.

— Не — промърмори тъжно, лягайки обратно назад и дърпайки чаршафите до брадичката си. — Страхувам се, че днес не се чувствам добре. Ти излез, Мели. Наслаждавай се на слънцето и заради мен.

— Сигурна ли сти, мадам? Може би малко слънце е точно това, от което съ нуждайти, за да...

Изстрелът, който се чу от долния етаж, накара и двете жени да изпищят. За секунди Жозефин беше скочила на крака и бе застанала пред вратата с пребледняло лице, но въпреки това с решително изражение. Отскоро имаше наплив от пладнешки обири. Само преди три дена на лейди Добсън, която живееше две къщи по-надолу, ѝ бяха откраднали всичките бижута и скъпоценни картини.

Да бъде проклета ако допуснеше някакъв си посредствен крадец да открадне от нея.

— Пристигна ли вече Бейтс? — попита Жозефин, имайки предвид мускулестия бивш боксьор, който сега си изкарваше

прехраната като неин иконом и понякога кочияш.

— Н-не — отвърна Амелия — Само а-аз, в — вие и г-г-готвача сме.

Готвачът, който без съмнение сега се бе скрил под кухненската маса. Ако, разбира се, вече не се бе измъкнал през прозореца.

— Остани тук и заключи вратата след мен — нареди Жозефин.

— Какво ще правити? — проплака Амелия и ококори очи.

Придържайки чаршафа около тялото си с една ръка, Жозефин протегна другата, за да хване тежкия ръжен, който стоеше до незапалената камина. Ръката ѝ трепереше, когато го вдигна, но хватката ѝ беше сигурна, а решителността непоклатима.

— Остани тук и заключи вратата — повтори. Поемайки си дълбоко въздух, тя се промуши навън и запристъпва безшумно надолу по стълбите. Спря в подножието и се напрегна, размахвайки ръжена пред себе си сякаш беше сабя.

Твърде късно осъзна, че решението ѝ да се изправи пред вероятния крадец увита единствено с чаршаф, не беше много умно от нейна страна, но какъв друг избор бе имала? Да стои безучастно, докато отнемаха всичките ѝ скъпоценности? Жозефин присви устни, когато куражът ѝ се възвърна. Определено не.

Привлечена от звука на приглушени викове тя стигна до предния салон и надникна през двойните врати, но това, на което се натъкна, за съжаление не беше крадец.

Ох, а как ѝ се искаше да беше.

Подскачайки на един крак и стискайки другия за коляното, лорд Пени виеше от болка. И все пак това не бе всичко. В другия край на стаята, спокойно почиствайки пистолета си, стоеше последният човек на света, който бе очаквала да види. Той не повдигна поглед, когато тя се запрепъва в салона, но лорд Пени го направи.

— Жозефин — ахна той, а лицето му представляваше маска от агония. — Простреляха ме!

Като в транс тя погледна към двамата мъже, неспособна да обели и дума. О, милостиви Боже, помисли си, копнеейки земята да се разтвори и да я погълне, защото със сигурност да бъде хвърлена в Ада щеше да е по-приятно отколкото това.

— Чу ли ме? — изскимтя виконтът — Това — това проклето копеле ме простреля! Простреля ме, Жоси!

Никой не я наричаше Жоси. Никой освен съпруга ѝ. Погледът ѝ попадна върху лорд Пени, забелязвайки кръвта, която се стичаше между пръстите му, докато държеше крака си, след което се премести върху мъжа в другия край на стаята, който най-накрая беше оставил оръжието си настрана. Не се изправи, просто кръстоса крака в глезените и се облегна назад, поставяйки ръце зад главата си, сякаш всичко беше наред. Сивите му очи я изучаваха, обхождайки тялото ѝ с безпристрастна научна преценка, преди да извърне поглед пренебрежително.

Жозефин преглътна измъчено и пристегна чаршафа около голите си рамене.

— Аз... аз не... — думите засядаха на гърлото ѝ, отказвайки да излязат. Паникьосана, тя започна да отстъпва от стаята с бавни и премерени стъпки.

— Знаеш ли кой е той, Жоси? — попита лорд Пени, сполучливо спирайки я на място с думите си — Мъжът, който ме простреля! Познаваш ли го?

Бузите ѝ пребледняха. Притисна длан към гърдите си и усети бързите удари на сърцето си.

— Да — успя да изписука, а всички внимателно изградени нива на увереност се разпаднаха до основи. — Да, познавам го.

Очите на лорд Пени направо изскочиха.

— Кое тогава е това псе? — настоя да разбере.

Жозефин притисна едното си рамо към рамката на вратата, за да не се свлече.

— Съпругът ми — отвърна, най-накрая срещайки погледа на Траверсън. — Това е моят съпруг.

ВТОРА ГЛАВА

— Съпругът ти? — повтори немошно лорд Пени. Разширил очи и временно забравил за огнестрелната рана, зашари поглед между Жозефин и Траверсън. — Мислех, че си вдовица.

— Забавно, наистина, колко много хора мислят така — каза Траверсън, — но мога да ви уверя, че съм напълно жив.

Лорд Пени кимна замислено.

— Виждам. Тогава с пистолетите призори?

— Ако и вие сте съгласен, предпочитам да не го правя. Страхувам се, че нямам вроден афинитет към огнестрелните оръжия, нито желание да умра, преди да ми е дошло времето.

Жозефин, която се беше напрегнала при споменаването на дуел, се отпусна на вратата с облекчение. Знаеше, че мъжът ѝ не харесва оръжия — всъщност все още се чудеше как изобщо бе успял да улучи лорд Пени — и въпреки че между тях нямаше любов, със сигурност не искаше да го види мъртъв. И все пак беше малко смущаващо, че не се водеше от моралното си задължение да защити честта ѝ.

Явно мислите на лорд Пени бяха в същата посока, защото каза невярващо:

— Без дуел? Няма ли да защитите доброто име на съпругата си?

— Не мога да защитя нещо, което не съществува — отвърна безизразно Траверсън.

Ахването на Жозефин привлече вниманието и на двамата мъже. Инстинктивно повдигайки чаршафа до брадичката си, тя отвърна на погледите им, а наситеният цвят по бузите ѝ беше единственият признак, че всичко това я бе смутило.

— Лорд Пени, вярвам, че вашето въъ... приятелско посещение приключи. Пожелавам ви приятен ден, сър, и благодаря, че ми донесохте онова лекарство, въпреки че беше твърде неподходящо да ви безпокоя в толкова ранен час.

— Лекарство? — попита лорд Пени, като свъси вежди в объркване. — Не си спом...

— О, просто тръгвай — проплака тя, като изтропа с крак. — Ти непоправим глупак такъв. Махай се, махай се, МАХАЙ СЕ!

Завъртайки се на здравия си крак, лорд Пени закуцука покрай нея, спря и се обърна леко настрана.

— Искам официално да оттегля предложението си за брак — информира я хладно.

Жозефин оголи зъби. Наведе се и повдигна ръжена, който беше изтървала, когато влезе в стаята. С приглушено изскимтяване лорд Пени забърза към входната врата и я затръшна след себе си. Силният звук прокълтя в притихналата къща, разтърсвайки опънатите като струни нерви на Жозефин. Наистина ли всичко това се беше случило? Беше почти невъзможно да е истина. Само ако можеше да е сън... Не, със сигурност щеше да е кошмар, а тя винаги се събуждаше, когато имаше такъв.

И все пак, за да се убеди напълно, тя се оципа леко по рамото. Когато нищо не се случи, стисна по-силно, мръщейки вежди от усилието. От ъгъла на стаята Траверсън се засмя тихо.

— Ако се надяваш, че всичко това е било просто сън, опасявам се, че ще се наложи да те разочаровам.

Жозефин повдигна брадичка и се загледа в него. Както винаги, стомахът ѝ се сви, когато срещна студените му сиви очи. Не беше приятно присвиване. И определено не беше такова, каквото съпругата трябваше да изпитва, когато гледаше съпруга си. Беше по-близко до коремни болки или шевове.

Косата му отново беше станала дълга, забеляза разсеяно. Последния път, в който го беше видяла, тъмните му къдрици стигаха до яката. Сега се спускаха непокорно чак до раменете му.

Пръстите я сърбяха да подреди тези махагонови кичури. Да ги приглади назад от лицето му и да ги завърже с кадифена лентичка — сива, като небето преди лятна буря, за да подхожда на очите му.

Жозефин премигна. Откъде се бе взела тази мисъл? Отвращаваше се от начина, по който Траверсън се показваше. Винаги е било така. Копчетата на ризата му се разминаваха. Шалчето и жакетът му липсваха. По светлобежовите му бричове и тъмнокафявите му ботуши имаше кал. За жена като Жозефин, която обръщаше изключително внимание на външния си вид, да бъде омъжена за мъж,

който от своя страна изобщо нехаеше за собствения си, беше ужасно досадно.

Разбира се, сега увита с чаршаф, със светлата коса, разрошена около лицето ѝ, с устни зачервени от целувките на друг мъж, Жозефин нямаше никакво право да се оплаква. Вината натежа тежко върху раменете ѝ както винаги, и като всеки друг път тя се опита да не ѝ обръща внимание. „Не съм искала да се случва така“ помисли си за стотен път. „Никога не съм искала да се омъжвам, особено за Траверсън. Не си подхождаме като всяка друга двойка с уговорен брак, която съм срещала.“

Изправяйки рамене, Жозефин погледна смело и решително към мъжа си. Отначало той сведе поглед, вглеждайки се в ръцете си. Груби от вътрешната страна и загорели от външната, те не можеха да минат за ръце на джентълмен, а по-скоро за такива на обикновен работник, благодарение на часовете, които прекарваше навън в провеждане на научните си изследвания.

— Виждам, че дойдох в неподходящ момент — Траверсън изрече тихо, без да поглежда нагоре.

— Да — отвърна Жозефин, премятайки косата си назад. Пое си дълбоко въздух и я обзе спокойствие, когато усети как самообладанието ѝ се връщаше на мястото си. Изглежда я напускаше винаги, когато Траверсън беше наоколо, приравнявайки я до нищо повече от глупавото, младо момиче, което беше някога. Младото момиче, което мечтаеше за принцове и приказки, и не знаеше нищо за истинския свят и неговите опасности. Ненавиждаше това момиче с всяка клетка на тялото си, но знаеше, че не може да се отърве от него изцяло, дори заради мъжа си.

Жозефин нямаше представа защо изгубваше самообладание всеки път, когато Траверсън беше около нея, нито я интересуваше. Просто знаеше, че се случва така и го мразеше още повече за това.

— Знаеш, че имаме споразумение. Трябва да ме уведомяваш за намерението си да ме посетиш, преди да се появиш ей така на вратата ми като нежелан вредител.

Една бегла усмивка докосна устните на Траверсън. Никога не се бе смущавал от обидите ѝ като останалите мъже. Напротив, намираше ги за доста забавни, сякаш знаеше нещо, което тя не можеше да разбере.

— Чу ли ме? — попита Жозефин, разгневена от усмивката, която беше извила устните му. Не ѝ харесваше, когато той се усмихва. Можеше да види леката трапчинка на лявата му буза, трапчинка, за която се преструваше, че не съществува, стига изражението му да останеше строго, което, разбира се, никога не се случваше. Траверсън винаги се усмихваше и на най-баналните неща. Ясното синьо небе. Яркият залез. Ястребът, кръжащ ниско над главата му. Някога се бе опитвал да ѝ показва тези неща, но отдавна се бе отказал, когато тя не правеше нищо друго освен да се мръщи.

Наистина, какво бе очаквал, че ще направи? Да запляска и заподскача при гледката на глупавата птица ли? Беше нелепо.

Траверсън се изправи леко в мястото си.

— Разбира се, че те чух, не съм глух. Извинявам се, че пристигнах докато ти въъ, забавляваше други гости. — Веждите му се повдигнаха, показвайки ѝ ясно, че и за секунда не се бе съмнявал каква бе истинската причина за присъствието на лорд Пени — Но исках да ти донеса подаръка възможно най-скоро.

— Подарък? — попита Жозефин подозрително. Траверсън никога не ѝ носеше подаръци. Освен унизително обикновената златна венчална халка, която бе заключила в кутийката си за бижута, никога не ѝ бе подарявал нищо друго.

— Да, подаръка ти — изправяйки се, той бръкна в джоба си и извади една малка кафява кожена кутийка, която се побираше точно в дланта му — Ето — каза, подавайки ѝ го — За теб е.

Жозефин прекоси стаята колебливо. Босите ѝ крака потъваха в персийския килим, напомняйки ѝ отново за голотата ѝ. Изчервявайки се леко, тя надникна към Траверсън изпод дългите си мигли. Повечето мъже щяха да облизват устни при вида на почти гола жена, но не и съпругът ѝ. О, не, не и той.

Той я гледаше както обикновено, с небрежната си усмивка и с очи шарещи не по тялото, а взирайки се право в лицето ѝ. Със същия този интерес можеше да гледа и някоя осемдесетгодишна вещица, и за пореден път Жозефин усети пристъп на болка.

Докато останалите мъже създаваха сонети и поеми, с които да опишат красотата ѝ, Траверсън даже не беше поглеждал тайничко към деколтето ѝ. Толкова ли не го привличаше? Да не би да предпочиташе

брюнетки вместо блондинки? Жени със стройни фигури, за разлика от по-пищните? Смутено Жозефин плъзна ръка по бедрото си.

Един ден се беше отчаяла от извивките си и беше гладувала в продължение на седмици, в безуспешен опит да стане стройна като върба. Сега се бе примирила с факта, че явно ѝ е било писано да е една от по-пищните дами, малко като ябълка, готова за откъсване. Всеки друг, мъж или жена, почиташе изключително много всеизвестната ѝ красота... всеки освен съпруга ѝ, който не бе направил комплимент и на едно косъмче от главата ѝ.

Присвивайки се от мисълта, Жозефин изтръгна кутията от ръката на Траверсън. Беше по-лека отколкото очакваше и пръстите ѝ се захванаха да отворят закопчалката непохватно, след което повдигнаха капачето.

— Това е насекомо — каза, сбръчквайки нос. — Траверсън, подаряваш ми буболечка.

— Бръмбар кардинал, ако трябва да бъдем по-точни. Много труден за намиране. Държах го във восък и залепих приспособление в долната част, за да можеш да го носиш като брошка.

Жозефин затвори кутийката със звучно кликване и направи всичко възможно, за да не потръпне. Наистина не трябваше да се изненадва, че първият подарък от съпруга ѝ щеше да бъде едно от насекомите, които толкова обичаше да изучава. Мъжът беше направо запленил от всичко, което пълзеше по земята или живееше под някой камък.

Оставяйки новото си „бижу“ встрани върху масичката, тя приглади къдриците си с ръка и се усмихна леко.

— Колко мило от твоя страна, скъпи. Сега ако нямаш нищо против, бих искала да се облека. Много благодаря, че намина да ме видиш, но се страхувам, че денят ми е запълнен с ангажименти и ще трябва да се сбогуваме.

— Отново го правиш — Траверсън изрече меко.

— Правя какво?

— Лъжеш. Правиш го толкова добре и толкова често, че обикновено гледаш право в очите на човека, който лъжеш, но не и с мен. Винаги свеждаш или извъръщаш поглед поне за секунда, както стори току-що.

Ченето ѝ висна.

— Аз... аз не... не лъжа — отвърна тя надменно. — Наистина денят ми е изключително зает!

— Ето направи го отново — скръствайки ръцете си, Траверсън я загледа неотклонно със студените си, непоколебими сиви очи. — Чудя се защо не можеш да ме излъжеш, без да се издадеш.

Въпрос, на който и Жозефин много би искала да узнае отговора. Изпъвайки раменете си назад, тя го погледна и възнамерявайки да му каже, че за него наистина денят ѝ е много зает, но в последния момент погледът ѝ се отклони.

По дяволите!

— Оу, просто си тръгвай, Траверсън! Дори и да нямам едно уговорено излизане през следващите шест месеца, пак няма да имам време за теб. — Кипнала от гняв тя се завъртя на пети и се отправи обратно към стълбите, влачейки края на чаршафа след себе си.

— Забрави си бръмбара кардинал! — провикна се Траверсън.

Тя му отговори със затръшване на вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Траверсън наблюдаваше безмълвно как съпругата му избяга от него и една усмивка се разтегли на лицето му, когато я чу как блъсна вратата на спалнята.

Бавно, но славно беше започнал да я сломява. Отнемаше му повече време, отколкото бе предполагал — три години и половина, ако трябваше да бъде точен — но се приближаваше. Преди два месеца щеше да захвърли подаръка в лицето му. Факт, който го караше да си подсвирква тихичко, докато взимаше малката кутийка за бижута, в която се намираше бръмбака кардинал и я напѣхваше в джоба си.

Подсвиркването спря рязко, когато погледът му попадна върху пистолета, който все още стоеше върху масичката в салона. Не бе възнамерявал да прострелва лорд Пени, но когато бе видял надутия млад жребец да слиза наперено по стълбите, в него се надигна ярост, каквато не бе изпитвал през всичките си тридесет и три години и бе действал без да мисли.

Траверсън знаеше, че Жозефин често канеше други мъже в леглото си, по дяволите, в днешни дни нямаше човек, който да не го прави — но да види в действителност доказателство за не толкова тайните афери на съпругата си, му бе дошло в повече.

Твърде дълго бе стоял настрана и бе позволявал на Жозефин да утолява пламъците, както му се викаше. Знаеше много добре как го гледаха връстниците му и какво шепнеха зад гърба му, и ако му бе пукало и за една част от това какво мислеше висшето общество, без съмнение щеше да се побърка от безкрайните слухове и клюки. Но Траверсън не се интересуваше от изказванията на обществото, нито зачиташе високо мнението на връстниците си. Той беше аутсайдер — факт, който не само приемаше, но и на който се наслаждаваше с удоволствие.

На двадесет години беше планирал целия си живот: да завърши Оксфордския университет с отличие, като ученик на великия сър Чарлз Ъптън, и да посвети живота си на изследването на насекоми между

стените на най-елитното Лондонско научно учреждение — Домът на общата наука.

Всичко това се бе променило в рамките на един миг, когато бе зърнал момичето с коса като прясно окосена пшеница и пленяващи очи с цвета на крилата на водно конче в размножителен период. Тогава не бе имал представа коя беше тя, никой нямаше представа, но знаеше че е влюбен и че един ден тя ще бъде негова.

Траверсън бе склонен да признае, че не се бе справил със ситуацията толкова добре, колкото трябваше. Може би нещата щяха да се развият много по-гладко ако бе помислил да ухажва Жозефин, преди да поиска ръката ѝ от баща ѝ. Всичко на всичко ѝ беше казал три думи преди сватбата, твърде срамежлив, за да направи нещо повече освен да се представи.

Тя бе темпераментна млада жена на двадесет години, бясна, че е принудена да се омъжи насила. Той бе онемял, заслепен глупак, незапознат с подходите към жените и отчаяно влюбен. Все още си спомняше думите, които бе изрекла през зъби пред олтара, сякаш ги бе казала вчера.

„Мразя те, задето ми причиняваш това.“ Беше проплакала, а крехките ѝ рамене се бяха разтресли от гняв и отчаяние. „Щях да се омъжа за Уилям. Щяхме да се щастливи заедно. Толкова щастливи...“

За жалост, изглежда, в бързината си да се ожени за Жозефин бе пренебрегнал да забележи, че сърцето ѝ вече принадлежи на друг — на младия и безгрижен маркиз на Уинчестър, пряк наследник на едно от най-величествените херцогства в цяла Англия.

Вместо да се омъжи за своя любим, тя беше принудена да се венчае за него, обикновения граф и далеч по-бедния, ако трябваше да се сравняват двамата.

Траверсън често се бе чудил защо баща ѝ се бе съгласил на предложението му, особено когато имаше замесен и херцог, само за да разбере малко след сватбата, че маркизът на Уинчестър никога не бе възнамерявал да направи Жозефин своя — поне не и законно — факт, с който баща ѝ е бил напълно наясно.

В навечерието на сватбата им тя се бе заклела, че никога няма да го обикне и че ще го накара да си плати за всичко, което ѝ бе отнел, и наистина бе спазила обещанието си.

Траверсън никога не бе предполагал, че ще стигне толкова далеч с откъсването си, нито че то ще продължи толкова дълго. С всеки изминал месец, тя се отдалечаваше все повече и повече от него, докато най-накрая не се превърнала в обвивка на предишната си жизнена и енергична същност. Като рядко срещана пеперуда, поставена под стъкленица, беше свила крилата си и бе изпаднала в летаргия, отказвайки да го удостои с вниманието си. Впоследствие той се бе отказал да опитва, докато не я бе видял отново на втората сватба на Маргарет и Хенри, херцогът и херцогинята на Хийтридж и всичките му дълго потискани чувства се бяха възвърнали като вихрушка.

Знаеше, че да таи чувства към жената, която го отблъскваше при всяка възможност беше същинска лудост. Но сърцето му си знаеше своето и колкото и да се опитваше Траверсън не можеше да усети същите вълнуващи емоции, докато гледеше другите жени.

Беше упорита до безобразие, драматична, сприхава и безмилостно жестока — и все пак беше негова, както и той ѝ принадлежеше, ако не тялом и духом, то поне по име.

Поставяйки ръка на врата си, Траверсън се поклати на пети и затвори очи. Да, бе дошло време да действа. Само ако знаеше обаче, какво трябва да направи.

На горния етаж, подобни мисли измъчваха и Жозефин. Никога не бе настоявала да се омъжва, факт, с който се беше убедила, че съпругът ѝ е наясно преди брачните клетви, не че това бе имало значение за него. Траверсън я беше откраднал от любовта на живота ѝ и очакваше от нея да бъде радостна от това! Не беше ли тогава съвсем естествено да действа толкова безразсъдно и да се окаже в леглото на Уилям три нощи след брачните си клетви? Да, обвиняваше за това виното... и Уилям, задето се беше възползвал от нея в такъв момент на слабост, но можеше да обвинява единствено себе си за следващия път... и за следващия... и следващия. „Трябваше да се омъжа за Уилям вместо за Траверсън“, помисли си свирепо. „Трябваше да съм херцогиня и да ръководя някое величествено имение. Толкова щях да съм щастлива.“

Тя въздъхна. Нямаше смисъл да живее в миналото, нито да играе игри на „трябваше“. Животът ѝ беше такъв какъвто е. Дватама с Траверсън бяха омъжени по име, което ги устройваше перфектно. Тя си имаше аферите, с които да се разсейва, а той насекомите си. Пътищата им се пресичаха рядко. Беше напълно подходяща уговорка

за двама души, които нямаха нищо общо помежду си, освен последните си имена. Разумна уговорка. Такава, каквато работеше чудесно, докато не беше видяла Траверсън на сватбата на приятелката си, и всичките стари, объркани чувства, които беше потискала доста дълго, не се бяха завърнали с пълна сила...

Когато чу как прислужницата ѝ прочиства тихо гърло, Жозефин се завърна в настоящето и побърза да сложи край на мислите от случилото се долу.

— И тогава ми даде насекомото като подарък. — Надигайки се от ваната, в която беше киснала през последния половин час, тя повдигна ръце механично и зачака Амелия да я увие с копринения ѝ халат, преди да тръгне към другия край на стаята, за да си избере тоалет.

— Насекомо? Не би посмял! — веждите на Амелия, които бяха същият яркочервен цвят като косата ѝ, се повдигнаха. — Е, той харесва таквиз отвратителни пълзящи същности. Може би в съзнанието си е вярвъл, че ви дава диамант — тя се усмихна дяволито. — Или сапфир. Бръмбарите рогачи не бяха ли сини?

— Червени. И беше бръмбар кардинал, не рогач. Наистина, Мели, чуваш ли и дума от това, което ти казвам?

Прислужницата повдигна рамене.

— Знаих само, че е някъв вид птица. Няма нуждъ да съ дразниш с мен, само задето са спречкъ с господаря.

Притискайки една жълта рокля с изящна дантелена бродерия на ръкавите и деколте стигащо до гърдите, Жозефин застана пред огромното огледало, в ъгъла на стаята.

— Траверсън не е „господарят“, а аз не съм се спречквала с него. Не чувствам нищо към него. Тази рокля подхожда ли на косата ми?

— Не особено — отвърна Амелия. Подпирайки се на ръба на прилежно оправеното легло, тя се приведе напред на колене и хвърли оценяващ поглед към претъпкания шкаф на Жозефин. — Пробвай тъмновиолетовата с черния кант. Кара очити ти да изпъкват, а ти знайш какво мисли за очити ти господаря.

Жозефин захвърли роклята настрани и изгледа кръвнишки отражението на прислужницата си в огледалото.

— Мели — започна тя с лъжливо нежен глас, — наречи го още веднъж така. Предизвиквам те.

Пренебрегвайки заплахите на господарката си, тъй като отдавна бе научила, че Жозефин обича да ги отправя, но рядко ги изпълнява, Амелия обърна ръка, загледа се в ноктите си, а веждите ѝ се свъсиха, когато забеляза, че всичките бяха начупени и почервенели от домашния сапун, който използваше при прането. Някой ден, помисли си тя решително, ще имам ръце нежни като на дама и безброй рокли.

— Е? — Жозефин каза очакващо, а Амелия пристъпи от крак на крак, когато осъзна, че отново не беше слушала. Ако трябваше да бъде честна, не беше голям проблем. Дори и да не го признаваше, имаше само едно нещо за което Жозефин можеше да се оплаква в продължение на часове и това беше, разбира се, съпругът, за когото твърдеше, че ненавижда с цялото си същество.

Амелия беше на мнение, че това означава единствено, че Жозефин е влюбена в красивия граф, тъй като не казваше и дума за малкото души, които наистина ненавиждаше, сред които бяха баща ѝ и най-големия ѝ брат.

— Какво? — попита Амелия, като вдигна поглед.

— Какво мисли Траверсън за очите ми? Сравни ги с цвета на торен бръмбар или с корема на червей? — Обръщайки се настрани, за да се полюбува на тъмнолилавата рокля от различен ъгъл, Жозефин продължи — Давай, Мели. Кажи ми какво е казал! Имам нужда да се посмея.

Амелия едва се сдържа да не завърти очи.

— Не е казал нищо, мадам, но е ясно къту бял ден. Защо мислити, че зяпа само лицето ви? Очити ви го п-п-пленияват — отвърна тя, внимавайки с произношението на новата дума, която беше научила вчера вечерта при самостоятелното си обучение.

— Не го пленявам — присмя се тя. — Мисли ме за грозна.

Амелия видя издайническата болка, която премина през лицето на Жозефин, преди умело да я замаскира зад обичайната си маска от безразличие и да поклати глава в отвращение. Никога не беше срещала по-глупава двойка от господаря и господарката. Ако любовта им един към друг беше още по-очевидна, щяха да се спъват в нея. Имаше ли по-истински признак на обич от това да изваждаш на показ най-лошото в партньора си?

Може би, помисли си Амелия, а устните ѝ се присвиха, просто се нуждаеха от побутване в правилната посока. И кой друг по-достоеен да

направи побутването от този, който ще спечели най-много от щастливия им съюз? Да се справя с променливите настроения на Жозефин се беше превърнало във всекидневна работа, а Амелия имаше да върши много по-полезни неща от това да пригласява разрошените пера на господарката си, когато господарят ѝ е направил неочаквана визита.

Например, трябваше да се захване със задачата да си намери мъж. Вече беше хвърлила око на сина на местния пекар, но негодникът се оказваше доста неуловим...

— Отвърнахте ли на поканата на лейди Катрин, мадам?

Жозефин пусна лилавата рокля и я изрита небрежно настрани.

— Не — отвърна с приглушен глас, докато ровеше из шкафа за друга рокля. — Знаеш как ненавиждам провинцията, Мели. Миризмите, животните, децата, които тичат бясно напред-назад.

Показа се отново, този път стискайки бледосиня рокля и се завъртя към огледалото, за да се загледа в отражението си с критичен поглед.

— Предпочитам да се свия в някоя дупка и да умра.

Амелия завъртя очи отново.

— Няма нужда да сти толкоз драмътична. Само за три седмици е. По-малко е и от две седмици! Нищу работъ.

— От месец — поправи я Жозефин. — И предпочитам да ме въртят на шиш над яма с гореща лава.

— Откъде ги измисляти тез нища? — промърмори Амелия.

— Имам много развито въображение.

Вземайки роклята, Жозефин я положи внимателно върху леглото.

— Май ще е тази — каза, като докосна нежно единият ръкав. — С коса навита на букли. Мислиш ли, че ще ме направи да изглеждам по-млада, Мели?

Нотката на надежда в гласа ѝ беше осезаема и Амелия въздъхна, докато се изправяше на крака, за да помогне на Жозефин да се облече. Знаеше, че господарката ѝ счита двадесет и петте си години направо за антични и се притеснява за вида си почти ежедневно. Всяка бръчица, всяко петънце, всяка линияка, независимо дали съществува или не, беше повод за ридания и оплакване.

— Но кой ще ме обича, когато красотата ми избледнее, Мели? — беше питала безброй пъти преди. — Тя е всичко, което имам.

След като нахлузи мека бяла риза през главата на Жозефин, Амелия продължи с корсета и започна да го завързва с пъргави дърпания.

— Ти си последният човек, който трябва да са тревожи за остаряване и мисля чи трябва да посетиш приятелкът си в провинцията. Нямаши ли бебе?

— Две — Жозефин си пое рязко въздух, когато се опита да си глътне корема. — Още едни близнаци. Надявах се да отложа срещата си с тях, докато не са достатъчно големи да... Ауч, Мели! Не мога да дишам.

Амелия дръпна още веднъж безскрупулно, стягайки връзките почти до скъсване.

— Искати да изглеждати млада, нал тъй?

— Е, да, но...

ХРАС!

След корсета дойде време за фустанелата и най-накрая за синята сутрешна рокля. Амелия оформи косата на Жозефин в сепъл кок, забравяйки за буклите, които отнемаха цяла вечност да се направят с горещата маша и никога не стояха на място.

Беше дълъг, тежък процес, който щеше да се състои тази вечер, ако Жозефин решише да излезе, тъй като сутрешната рокля не беше подходящо облекло за публични места и като се сменеше, то се сменяха бельото, прическата и, разбира се, бижутата, които Жозефин имаше в изобилие благодарение на щедрите си обожатели.

Изпуктявайки, Амелия притисна ръка към зачервените си бузи и прекоси стаята, за да отвори прозореца по-широко.

— Трябва поне да напишиш писмо на приятелкът си, за да й кажиш чи няма да отидиш — каза тя, отказвайки да остави темата.

— Катрин знае какви са чувствата ми към провинцията — отвърна Жозефин, докато ровеше из кутията си с бижута. Избирайки чифт сепли перлени обици, тя ги повдигна пред Амелия за одобрение. — Какво мислиш?

— Мисля, чи трябва да посетиш приятелкът си — Амелия настоя решително. — Не си ги виждъл откакто лейди Маргарет са омъжи повторно. Ква другъ работа имаш?

— Каква друга наистина? — промърмори Жозефин. — Е, добре тогава. Ще отида, но... — тя вдигна пръст — Ти ще дойдеш с мен, Мели. И няма да останем и час повече от седем дни. Ясно?

Осъзнавайки, че да накара Жозефин да се съгласи да отиде, само по себе си беше малка победа, Амелия закима енергично. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да измисли втора покана за лорд Гейтс, да го накара да я приеме, и да се убеди, че нито Жозефин, нито съпругът ѝ щяха да знаят, че отиват на едно и също място.

Колко трудно щеше да е?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Да се каже, че Катрин беше във възторг от положителния отговор на Жозефин относно поканата ѝ, щеше да е меко казано. Веднага щом получи плика в ръцете си и разпозна тъмносиния печат, тя го отвори, видя познатия почерк на приятелката си и изтича, пиццейки в кабинета на съпруга си.

Ще дойда да ви посетя, но само ако държиш онези ревящи дечурлига далеч от мен.

С любов, Ж.

Изплашен от внезапната поява на жена си и проглушаващите звуци, които излизаха от устата ѝ, Маркърс избута дневника си настрана и се изправи незабавно. Веждите му се свъсиха, а лицето му преbledня, когато хвана темпераментната си съпруга за раменете и ѝ придърпа към себе си.

— Кат, какво има? Какво е станало? Кълна се, нямаше да работя още много. Не съм забравил, че ще водим децата до езерцето в десет...

Отмятайки русата си коса от очите, Катрин се усмихна лъчезарно на съпруга си и постави пръст на устните му.

— Не, не, не е това — изчурулика тя. — А това!

Натиквайки писмото в ръцете на Маркърс, тя тръгна с танцова стъпка към прозореца, който разкриваше гледка към обширния двор на имението Кенсингтън. Усмихна се, когато видя най-голямата си дъщеря Елизабет да бди над по-малките, Абигейл и Сара, които бяха на три години и един месец. Техните новородени братя, Джейкъб и Джейсън, спяха в детската, на горния етаж, под зоркото око на бавачката.

— Скъпа — каза Маркърс, приближавайки се зад нея.

— Да? — отвърна тя разсеяно и се отпусна в обятията му, когато той уви едната си ръка през кръста ѝ и я придърпа плътно към гърдите

си.

— Това писмо от приятелката ти Жозефин ли е?

— Ммммхххмммм.

— Поканила си я да ни погостува?

— Да.

— Често ли се обръща към прекрасните ни деца с „ревящи дечурлига“?

Обръщайки се в прегръдката на съпруга си, Катрин му се усмихна и прибра един кичур черна коса зад ухото му.

— Знаеш как се чувства относно децата, без значение дали са наши или не. Просто си е такава. Мисля, че малко време в провинцията ще ѝ дойде добре.

— Така ли? — каза Маркъс, но Катрин позна по дяволитото пламъче в очите му и блуждаещите му ръце, че поканата вече беше забравена. Пищейки, когато той я повдигна за дупето и я притисна плътно към твърдото си тяло, тя отметна глава назад, позволявайки му да докосва с устни откритата ѝ шия.

— О, Маркъс... — простена тя, когато пръстите му издърпаха умело връзките на роклята ѝ. — Не бива... децата...

— И без това са заети — отвърна той дрезгаво. Затваряйки вратата с една ръка, той я вдигна безпроблемно с другата и те паднаха на земята в кълбо от преплетени крайници.

— Стигнахме ли вече, Мели?

— Не още — прозвуча недоволният отговор на прислужницата.

— Мога да се закълна, че Кенсингтън беше по-близо.

Мръщейки се, Жозефин дръпна настрани синьото велурено перденце на каретата и отново беше посрещната със същата гледка — безкрайни поля, на места обсипани с дървета, криволичещи поточета и тук-там някоя дървена ограда. Изпускайки тиха въздишка, тя се отпусна на мястото си и опъна неудобно високата яка на кафявото си пътническо облекло.

Струваше ѝ се, че пътуваха в подскачащата карета от цяла вечност и че никога нямаше да спрат. Въпреки че можеше да преброи пътиите, в които беше посещавала скъпата си приятелка Катрин само на

едната си ръка — наистина мразеше провинцията — не си спомняше да им е отнемало толкова време, за да стигнат до там.

Най-накрая обаче, величественото имение, с дъбовете наредени по дължината на каменния път, впечатляващите бели стъпала и старите архитектурни линии се показаха и сякаш без време Жозефин и Амелия се оказаха пред предните стъпала, наблюдавайки отдалечаващата се карета, Амелия с изражение на едва прикрито задоволство, докато това на Жозефин граничеше повече с болезнено примирие.

— Една седмица — промърмори на Амелия под нос, когато входната врата се отвори и не едно, не две, а три деца се втурнаха надолу по стълбите.

Амелия просто се усмихна и коленичи да посрещне синеоките, русокоси момичета.

— Я дъ видим сега — каза с блестящ поглед — Кой имаме тук?

Най-голямата, пълно копие на майка си, вдигна брадичка и посочи дръзко към Жозефин.

— Тук сме да посрещнем леля Жо — заяви помпозно — и да я поканим вътре, на лимонада и сладкиши.

Въпреки че не преставаше да твърди обратното, дори Жозефин не беше напълно безпристрастна към чара на едно прелестно четиригодишно дете. Привеждайки се, тя повдигна най-голямата дъщеря на Катрин в обятията си, правейки всичко възможно да не мисли какво щяха да направят лепкавите ръце на детето с облеклото ѝ, и тръгна напред.

— Ехооо! — провикна се, подавайки глава към салона. Когато видя Катрин да стои до прозореца, каза: — Да не би да си заменила икономите с деца? Ако е така, има какво още да се нуждае от обноските им.

— Жо! — обръщайки се на пети, Катрин буквално прелетя през стаята и обгърна едновременно приятелката и дъщеря си, в прегръдка, която ги остави без въздух. — Как си? Как пътува? Не много дълго, надявам се. Чакай, нека взема Елизабет. Видя ли близначките?

— Не се притеснявай, държа я — Жозефин възрази, докато се отпускате върху едно кремаво канапе и наместваше Елизабет неопитно в скута си. — Мисля, че Амелия ги заведе в кухнята да им даде лакомства.

Взирайки се надолу към разрошените къдрици на детето — клетото нещо не носеше даже и боне — тя изпита нужда да прокара пръсти през платиненорусите къдрици, но се спря навреме.

Да предприема пътешествия до провинцията и да се разнежва покрай деца? Просто нямаше да стане. В крайна сметка, имаше репутация за поддържане. И в току-що се пак не можеше да не се приведе напред и да не целуне пухкавата бузка на Елизабет или да спре ръцете си, преди да са пригладили малката жълта рокличка на момиченцето.

Вдигайки поглед, когато приключи, тя улови втрещения поглед на Катрин и повдигна рамене отбранително.

— Какво? Най-добре е да започнеш да обличаш дъщеря си по-представително, скъпа моя. Няма да си хване съпруг ако изглежда така, сякаш току-що е излязла от свинарника.

— Мога да те уверя, че дъщерите ми нямат контакт със свине — един глас каза провлачено откъм вратата. Цялото лице на Катрин грейна, а Жозефин усети непозната болка някъде дълбоко в гърдите си. Беше ли... ревност това, което чувстваше, докато гледаше как Катрин отива незабавно при съпруга си и го дарява с доста щедра целувка по бузата? Ревност, че един мъж можеше да накара приятелката ѝ да изглежда толкова безумно щастлива? Ревност, че един съпруг можеше да гледа жена си с толкова любов в очите?

Не беше осъзнала, че беше стиснала Елизабет по-силно, докато момиченцето не изрева в знак на протест и не се измъкна. Препускайки към другия край на стаята, тя хвана зелените поли на майка си и се скри зад тях, изчезвайки от поглед.

Жозефин се изправи и се приведе в изискан реверанс.

— Ваша светлост — каза, обръщайки се към Маркърс, който беше седмият херцог на Кенсингтън. Преди го беше презирала, заради това което беше причинил на скъпата ѝ приятелка и въпреки че отдавна му беше простено, между двамата цареше мълчаливо напрежение. Жозефин не можеше да вярва на мъже, които бяха извършили такива тежки злини, а Маркърс не можеше да вярва на жени, които изневеряваха на съпрузите си.

— Лейди Гейтс — отвърна той, а стоманеносивият му поглед беше неразгадаем.

Катрин наблюдаваше размяната с притеснено изражение и когато приключи тя прекоси стаята и хвана Жозефин за рамото.

— Ела, нека ти сложим нещо по-удобно за носене. Хигинс вече е качил куфарите горе в стаята ти, а Амелия може да гледа децата с Хана — каза тя, говорейки за прислужницата си, която се беше превърнала в бавачка. — Имаме много за обсъждане и наваксване.

Хванати под ръка, двете жени минаха покрай Маркърс без даже да го погледнат. Поне Жозефин не го погледна. Катрин му отправи едно доста дръзко намигване през рамо и облиза устни в тихо обещание за това, което щеше да последва по-късно, карайки Маркърс да застине като дъска и да проклина гостите си.

Траверсън разтвори малкото парче хартия за сигурно стотен път и прочете отново думите, които вече бяха запаметени в съзнанието му.

Лорд Траверсън Гейтс,

Удоволствието ти е мое най-голямо да Ви поканя да ни посетите в нашето провинциално имени, за да подишъти на чист въздух.

С унижение, Катрин

Тъй като бе имал късмета да е надарен с достатъчно остроумие и досетливост, Траверсън веднага стигна до заключението, че писмото, което се беше озовало на прага му, малко след фарса разиграл се в градската къща на съпругата му в никакъв случай, не беше написано от лейди Катрин, херцогиня Кенсингтън.

Първо, защото веднъж бе имал възможността да види стилът на херцогинята в едно от писмата ѝ до Жозефин, и освен ако почеркът ѝ не се беше разпуснал до нищо повече от кокоши драсканици в рамката на една година, се съмняваше, че тя беше тази, която е написала поканата. И второ, беше му трудно да повярва, че жена с подобен висок ранг, въпреки че беше напълно възможно, можеше да забрави употребата на меки гласни с такава притесняваща последователност.

Изправен пред тези два крещящо очевидни признака, Траверсън беше принуден да заключи, че поканата в действителност не беше

написана от лейди Катрин, нито от Жозефин, а от някой друг, за когото нямаше и най-малка представа кой може да е.

Незабавно беше отишъл до градската къща на съпругата си, за да се опита да открие отговор, само да завари каменната постройка празна, с изключение на една шепа прислуга, която го гледаше подозрително през предните прозорци. Тъй като беше дванадесет на обяд, знаеше, че Жозефин не е на някакъв прием, което водеше до две неща, от които първото беше това, което избра за вярно.

Всички признаци водеха до факта, че Жозефин е в Кенсингтън. Ако беше умен, интелигентен мъж с капка разум, Траверсън щеше да постъпи мъдро и да тръгне в обратна посока. Но както изглежда, в този момент приближаваше величественото имение, без да има и най-малка представа в главата си как ще обясни внезапното си пристигане.

Една прислужница облечена в черно, с косата ѝ килната настрани под дантелената шапчица и нещо приличащо на синя боя размазано по едната ѝ буза, отвори вратата даже преди да е имал шанса да почука.

— Виждал ли си децата? — попита, взирайки се в него с големите си кафяви очи.

Траверсън беше хванат неподготвен.

— Аз... децата? Какви деца?

— Децата — прислужницата повтори с раздражение — Въпреки че са по-скоро малки дяволчета, ако питаш мен — промърмори под нос.

Траверсън се сети със закъснение, че Маркъс и Катрин имаха няколко деца, две от които новородени, ако паметта му не му изневеряваше.

— За децата на херцога и херцогинята ли говорите?

Прислужницата килна глава настрани.

— А за кой мислите, че говоря? Изглеждате ми познат. Някой от съпрузите, предполагам?

Някой от съпрузите. Ако под „съпруг“ дръзката прислужница имаше предвид женен по име мъж, чиято съпруга презираше и самата мисъл за него, то тогава да, определено попадеше в тази категория.

— Траверсън — каза той, протягайки ръка.

Прислужницата се втренчи в пръстите му и избухна в смях.

— О, сега се сещам кой си! Особнякът женен за особнячката.

Веждите ѝ се свъсиха под козирката на шапката ѝ.

— Клетият мъж. Какво правиш тук?

Преди Траверсън, който се беше изчервил до уши, да успее да отрони някакъв отговор, вратата се отвори по-широко и жена с очи като сапфири и златиста коса няколко тона по-тъмна от тази на Жозефин надникна отвън.

— Хана, с кого разговаряш? О, лорд Гейтс! Вие... Каква прекрасна изненада. Заповядайте.

Отмествайки се грациозно настрани, Катрин подкани Траверсън да влезе с нетърпеливо движение на ръката си. Хвърли един красноречив поглед към Хана, който Траверсън улови с крайчеца на окото си, преди да избута прислужницата отвън, за да „намери децата преди отново да са пуснали прасенцата“ и затвори вратата зад себе си.

— Извинявам се за държанието на Хана — каза тя, когато го съпроводи до един светъл и приветлив салон в дясно, с огромен таван, дървен под лъснат до блясък и мебели в различни нюанси на синьото. — С мен е от много години и често забравя, че невинаги трябва да казва това, което ѝ се върти в главата. В това отношение я намирам за доста сходна със съпругата ви, лорд Гейтс. Не мислите ли?

Всички жени ли бяха толкова дяволски остроумни с думите си? Траверсън мислеше, че само Жозефин можеше да каже едно, а да има предвид съвсем друго, но сега започваше да подозира, че всички са еднакви. Милостиви Боже.

Мислейки отчаяно какво да отвърне, тъй като определено не беше остроумен с думите, Траверсън закрачи из салона и погледна през един от прозорците, които гледаха към задните ливади.

— Аз... какво да кажа... Ъм, изглежда съм като магнит за прями жени, Ваша светлост.

— Моля ви, наричайте ме Катрин. Познаваме се достатъчно дълго, за подобни официалности. Кажете, лорд Гейтс...

— Траверсън — прекъсна я той.

Една усмивка пробягна върху лицето на Катрин.

— Добре тогава. Кажете, Траверсън, какво ви води в тази част на Англия?

— Аз, ъ, имам... някъде тук — каза той разсеяно, докато тършуваше из джобовете на жилетката си — Получих покана, но изглежда... мисля, че съм я забравил в каретата.

Раменете му се отпуснаха. Винаги ли щеше да обърква всичко? Нищо чудно, че Жозефин го мразеше. Имаше нужда от истински мъж, силен мъж, такъв какъвто би застрелял друг в крака само защото е дръзнал да я погледне.

За жалост, мъжът, който Жозефин искаше от него да бъде, се показваше доста рядко. През останалото време, беше непохватният глупак, на какъвто приличаше в момента, който не можеше да каже и две изречения, без да се направи за смях. Безпомощен, той присви рамене и загледа нещастно през прозореца.

— Е... — отвърна ведро Катрин след кратка пауза — разбира се, че сте получил покана. След като не получих отговор реших, че сте възпрепятстван и няма да можете да ни посетите, но сега виждам, че отговорът ви сигурно се е изгубил по пощата. Доста често се случва всъщност. Толкова сме далеч от Лондон, че писмата често пристигат чак след месеци.

Ококорен, Траверсън се обърна, за да погледне херцогинята. Тя му се усмихна, а сините ѝ очи засияха невинно, докато той побърза да измисли отговор.

— Е... аз... да, това звучи...

— Разбира се — продължи тя, а усмивката ѝ се разшири — След като не очаквах шести гост, се опасявам, че всички допълнителни стаи са заети.

Какво дявол го взел се опитваше да каже, зачуди се Траверсън.

— Но няма място за паника, след като съпругата ви ни е на гости — факт, с който вече сте наясно, затова е излишно да ви напомням — и двамата ще отседнете в игликовия апартамент. Тя е горе, всъщност. Ще бъдете ли така добър да ѝ занесете чая, който направих за нея?

Изглеждайки изключително доволна от себе си, като котка, която току-що е изяла тлъсто канарче, Катрин кимна към сребърния чаен комплект върху подноса в хола.

— Сигурна съм, че Жозефин ще бъде във възторг да ви види.

Нещо, което и двамата знаеха, че не е вярно. Изненадана? Да. Бясна? Определено. Радостна? Траверсън преглътна с усилие. Не и след милион години. А той щеше да ѝ носи бойни средства, които да хвърля по главата му. Погледна към масивния чайник и потръпна, когато си представи цицината, която щеше да му остави.

Сякаш усетила внезапното му безпокойство, Катрин се приближи и го потупа по рамото. С шепот тя каза:

— Възхищавам се на смелостта ви да дойдете тук, лорд Гейтс. Знам, че двамата с Жозефин имате своите несгоди, но също така знам, че вие сте идеалният мъж за нея.

Траверсън едва се сдържа да не изсумти невярващо.

— Това е много мило, Ваша светлост, но все пак...

— Знам каквото знам — настоя тя строго, присвивайки очи насреща му. — И знам, въпреки че Жозефин си мисли, че се нуждае от мъж достатъчно силен, за да я покори, това, от което наистина има нужда, е нежен мъж, който да я разбере. Можете ли да бъдете този мъж, лорд Гейтс?

— Определено мога да опитам.

— Много добре. — Пускайки рамото му, Катрин потърка за момент ръце и посочи към сервиза. — Качете се по стълбите и тръгнете наляво. Третата врата в дясно. О, и Траверсън, скъпи?

— Да?

— Не забравяй да се наведеш.

ПЕТА ГЛАВА

Жозефин беше на ръце и крака, търсейки под леглото липсващата си обица, когато чу вратата на спалнята ѝ да се отваря. Без да се обръща каза:

— Катрин, искрено се надявам, че носиш и чаша скоч с чая. Нямам представа как издържаш да живееш тук в продължение на месеци. Един час и вече съм отегчена до сълзи.

Беше лъжа. Жозефин вече беше останала очарована от елегантността и спокойствието на имението Кенсингтън. През прозореца на спалнята си можеше да види едно извисяващо се дъбово дърво със сенчесто местенце, идеално за сгушване и четене на книга, нещо, което не беше правила от дете. Белите патици в езерцето отвъд дъба бяха забавни за гледане, а и беше забелязала няколко патенца да се показват измежду папурите покрай брега. Дори децата, с техните лепкави пръсти и силни викове, бяха забавни, също като изражението на Амелия, когато Жозефин я беше накарала да помогне на Хана да ги прибере.

Отписвайки обицата като загубена кауза, тя се изправи от земята и изтупа ръце в полите на виолетовата си рокля, в която се беше пременила при пристигането си. Издихвайки една къдрица от лицето си, тя се завъртя към вратата... и замръзна.

— Ти! — ахна тя, а устните ѝ се разтвориха в шок, когато видя Траверсън — Аз... ти... какво... — Мътните го взели! Защо само съпругът ѝ имаше уникалната способност да завързва езика ѝ и да я кара да звучи като дърдореща глупачка? Без значение колко шокирана е била понякога, никога не беше изгубвала способността си да говори, нито хапливия си сарказъм. Но само да погледнеш Траверсън и можеше да мине за няма.

Пристъпвайки от крак на крак, съпругът ѝ срещна погледа ѝ за секунда преди да сведе очи към чаения сервиз, който държеше непохватно в големите си ръце.

— Донесох ти това — каза, трепвайки леко докато протягаше ръце, сякаш очакваше да бъде ударен от нещо.

Жозефин напълно пренебрегна чая. Поемайки си дълбоко въздух, и след това още веднъж, най-накрая успя да намери глас.

— Траверсън, какво, дявол го взел, правиш тук? Проследи ли ме?

— Не — отвърна бързо той. Твърде бързо, помисли си подозрително Жозефин. — Не си единствената, която получи покана — продължи той, като остави сервиза с чай на помощната масичка и хвана ръце зад гърба си.

— Катрин ти е изпратила покана? — Щеше да я удуши със собствените си ръце. От всичките приятелки на Жозефин, Катрин разбираше най-добре какво е чувството да си със съпруг, който не обичаш. Поне беше разбирала. Сега като херцогът и херцогинята на Кенсингтън се бяха помирили и изглежда и двамата бяха забравили, че бяха прекарвали голяма част от брака си сипейки обиди един срещу друг при всяка отдала се възможност. Всъщност, думите, с които Жозефин наричаше Траверсън, бледнееха пред имената, които Катрин беше крещяла на Маркъс. Изглеждаше така, сякаш никога няма да се погодят, докато изведнъж не направиха точно това. Сега се държаха като оглупели безумци, присламчвайки се един към друг и разменяйки си тайни малки намигвания, когато си мислеха, че никой не вижда. Беше отвратително. Беше смущаващо. Беше... завидно.

— Да, изпрати ми — отвърна Траверсън, привличайки вниманието на Жозефин обратно към лицето му. Беше леко зачервен, но изражението му разкриваше чиста решителност. — И тъй като всички стаи са заети, ще споделяме този апартамент.

— Как ли пък не! — проплака Жозефин. Тя зачака Траверсън да отстъпи. Зачака го да сведе поглед и да се изплъзне от стаята без възражения, както беше правил стотици пъти преди. Когато не направи нищо от тези неща, тя се намръщи леко и повтори — Казах, как ли пък не, Траверсън. Не ме ли чу?

Една от тъмните му вежди се повдигна, придавайки му леко развратен вид, който съвсем не ѝ се струваше невзрачен.

— Чух те — отвърна той спокойно.

— И?

— Скоро ще качат куфарите ми. Можеш да спиш тук с мен или можеш да излезеш отвън и да спиш с конете. Изборът е твой, Жозефин.

— Ти... кувари... спя... коне — запелтечи тя, неспособна да заформи правилно изречение. Кога беше последният път, в който Траверсън ѝ се беше опълчил? Не можеше да си спомни. Може би никога не го беше правил.

— Не можеш да останеш тук. Просто няма да се съглася.

В буреносно сивите очи на Траверсън се появи блясък. Опасен блясък. Хищен блясък. Той направи една заплашителна стъпка към Жозефин, а тя се препъна назад с разширени очи.

Веднъж, преди да се оженят, беше дочула една дебютантка да въздиша по очите на Траверсън. „Вълчи очи“ беше ги нарекла. Жозефин никога не беше разбрала сравнението поне не и до този момент.

Повдигайки ръка, сякаш това щеше да е достатъчно да го отблъсне, тя заговори с треперещ глас.

— Хайде сега, Траверсън, моля те не прави нещо, за което ще съж...

— Спри да говориш — изръмжа той.

Една дълга ръка се пресегна и се уви собственически около кръста ѝ, притискайки я плътно към него. Другата обгърна врата ѝ, а пръстите му се заровиха в изпадналите къдриците под прическата ѝ. Той придърпа главата ѝ назад и очите им се срещнаха, едните сиви като на вълк, а другите дълбоки езера лавандула.

Жозефин усещаше как сърцето ѝ бие в гърдите, докато се вираше в него задъхано. Изглеждаше толкова по-голям отблизо. Толкова по-твърд. По-силен. И господ да ѝ е на помощ, харесваше ѝ. Твърде дълго не беше изпитвала нищо, докато я държеше мъж. О, винаги казваше правилните неща и се извиваше по правилния начин, но никога не изпитваше нищо. Нищо истинско. Нищо осезаемо. Със сигурност нищо като това.

— Т-траверсън — прошепна — Какво правиш?

— Дявол ме взел, ако знам — и я придърпа още по-близо. Тя го бутна. Той я дръпна по-силно и тя усети как тялото му потрепва. С тих стон тя се предаде и се остави да бъде притеглена към твърдото му, силно тяло, докато накрая не можеше да се разбере къде свършваше той и къде започва тя. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре, за да се увият около врата му и тя насочи устата му към своята с отчаян стон, който се заформи ниско в стомаха ѝ.

Зъбите им се удариха. Жозефин наклони глава настрани и разтваряйки устни подкани езика му с леко облизване по долната му устна. Той се напрегна, а тя можеше да усети възбудата му да се притиска настойчиво към бедрото ѝ, точно както усещаше непознатото плъзване на езика му в устата си.

— Траверсън — ахна тя, отдръпвайки се. — Правил ли си... Правил ли си това преди?

Очите му бяха потъмнели, а гласът му беше се превърнал в дрезгаво ръмжане, когато отговори:

— Да съм те целувал преди? Не.

— Имам предвид някога. Целувал ли си се няк...

Проклятията му изпълниха въздуха и той се откъсна от ръцете ѝ толкова диво, че тя се препъна. Окопитвайки се бързо, тя видя болката, която премина през лицето му, преди да успее да я скрие, последвана незабавно от срама, който остави бузите му червени, а очите му притворени гневно. Никога не е целувал жена, помисли си тя замаяно. И ако никога не е целувал, то определено и не е лягал с такава.

— Траверсън — каза тя колебливо, без да среща погледа му — Да не си... да не си девствен?

Той се беше обърнал с лице към вратата, но сега се завъртя да я погледне със стиснати челюст и юмруци.

— И ако съм? — отсече той, а бесният гняв в гласа му я предизвикваше да каже нещо. Предизвикваше я да му се подиграе. Предизвикваше я да му се присмее.

Жозефин отвори уста да направи точно това, когато думите замряха в гърлото ѝ. С нещо, което чувстваше почти като нежност изпълващо гърдите ѝ, тя направи една крачка към него и после още една.

— Просто никога не съм си помисляла... Защо не ми каза?

— Ти ще си последният човек, на когото ще кажа. Ти, която си лягала с толкова много мъже, че не си спомняш времето, когато си била девственица.

Думите имаха за цел да наранят и Жозефин потръпна, когато ги чу, но не поради жестокостта им, а защото идваха от Траверсън, който никога не беше отвърщал на зле прикритите ѝ лоши навици и порядки със злоба. Траверсън, който винаги я беше следвал като вярно кученце,

без да прави опит да прикрие любовта си. Траверсън, който никога не е бил с друга жена...

— Няма от какво да се срамуваш. Трябва да си... — Жозефин спря, търсейки подходящата дума — Горд — завърши неуверено — Трябва да си горд.

— Затова ли нямаш никаква? — попита той.

— Нямам никаква какво?

— Гордост.

Шокираното ѝ ахване беше приглушено от затръшването на вратата, когато Траверсън излезе от стаята.

ШЕСТА ГЛАВА

— И тогава ме попита затова ли нямам никаква — Жозефин, свита на малко кълбо от отчаяние, вдигна поглед от коленете си, за да се втренчи към езерцето. Двете с Катрин стояха на брега сякаш от часове, но едва през последните няколко минути беше събрала кураж да говори за случилото се между нея и Траверсън в спалнята.

— Нямах никаква какво? — попита Катрин като хвърли разсеяно трохички хляб на патиците, плуващи в кръг във водата, образувайки малки вълнички, които се плискаха в наклонения насип и мокреха пръстите на Жозефин.

— Гордост.

Катрин вдигна рязко глава.

— Не е посмял — каза тя, а сините ѝ очи се разшириха.

— Напротив, а най-лошото е, че е прав. Нямам никаква гордост. Знаеш какво съм правила, Катрин. Знаеш как съм се държала.

— И все пак това не му дава право, да ти говори подобни неща — каза Катрин предано. Хвърляйки последните трохи във водата, тя игнорира махащите криле и неистовите крякания, хвана Жозефин за ръката и я повдигна на крака.

— Траверсън те обича. Всичко, което трябва да направим, е да говорим с него и да обясним...

Внимателно отскубвайки ръката си, Жозефин поклати глава.

— Да обясним какво? Че съм спала с всеки мъж от отбраното общество, само за да му го върна, задето ме принуди да се омъжа за него?

— Със сигурност не всеки мъж.

Катрин беше права. Въпреки слуховете, Жозефин не беше канила тълпи от джентълмени в леглото си. Уилям беше първият, а лорд Пени — последният. Между двамата бе имало по-малко от петима, не че това променяше нещата. Всичко повече от нула беше неприемливо в очите на връстниците ѝ и църквата, да не споменаваме Траверсън.

От момента, в който беше сложил онзи отвратително невзрачен пръстен на пръста ѝ, се беше заклела във вярност, клетва, която ѝ беше донесло голямо задоволство да наруши първия и втория път. След това, прелюбодействието беше станало доста отегчително, ако трябваше да бъде честна, но въпреки това продължи, защото какво друго ѝ беше останало? Съпруг, който твърдеше, че я обича, но никога не я докосваше, и цял легион от обожатели, които очакваха от нея да се държи по определен начин.

Жозефин може и да не беше станала херцогиня, но се беше убедила, че е прославена по свой си начин. Начин, който някога намираще за приемлив, но сега не беше толкова сигурна. Всичко беше една голяма каша. Мислите ѝ бяха объркани. Преди по-малко от ден беше сигурна в себе си и живота, който водеше. Но това беше преди. Преди Траверсън да се появи в Кенсингтън. Преди да забележи животинския блясък в очите му. Преди да я държи така, сякаш никога не искаше да я пусне...

— Катрин — каза рязко, обръщайки се да погледне скъпата си приятелка.

— Да? — попита херцогинята, поглеждайки я с разсеяна усмивка.

— Мисля, че съм влюбена в Траверсън.

— Да, знам.

— Знаеш?

— Разбира се. — Хващайки Жозефин под ръка, Катрин я потупа по ръката и двете тръгнаха обратно към имението. — Той е единственият мъж, който не е паднал в краката ти. Обича те, но никога няма да отстъпи пред теб, нещо, което досега си намирала за недопустимо.

Жозефин премигна.

— Така ли?

Катрин кимна.

— Точно така. Но сега осъзнаваш, че точно това е мъжът, от когото имаш нужда. Някой, когото не можеш да водиш за носа. Някой, който те обича заради това, което си, а не заради това, което ще получи от теб. Странно, но някой досущ като мъжа, за когото вече си омъжена. Има само един проблем, мила моя.

— Какъв? — прошепна Жозефин.

Обръщайки глава настрана, погледът на Катрин потъмня от съчувствие, когато промълви:

— Вече знаеш, че го обичаш, но дали и той те обича още?

Да се каже, че вечерята е неловка щеше да е ужасно недоразумение. С Катрин в единия край на махагоновата маса, Маркърс в другия и Жозефин и Траверсън по средата, разговорът беше принуден и неестествен. Траверсън от своя страна остана през по-голямата част мълчалив, прогаряйки дупки в бързо пресъхващата си чаша бренди.

Не можеше да погледне към Жозефин от страх да не види нейния присмех, нито можеше да се обърне към херцогинята поради същата причина. Това оставаше единствено Маркърс, който въпреки че беше достатъчно приятен събеседник, обичаше да дискутира сметки, облигации и неща, за които Траверсън не знаеше много, а и нямаше желание да научи.

Когато десертите най-накрая пристигнаха във формата на пандишпан потопен в шоколадов крем, той хапна набързо и първи бутна чинията си настрана.

— Ако ме извините — каза той, все още гледайки надолу — страхувам се, че не се чувствам добре.

— Желаете ли да се оттеглим в гостната за по чаша порто? — попита Маркърс, оставяйки лъжицата си настрана.

— Не — каза Траверсън, клатейки глава. — Продължете с десерта си. Мисля, че една разходка на чист въздух, ще ми се отрази добре. Приятна вечер, ваша светлост. Лейди Кенсингтън, лейди Гейтс.

Той кимна на всеки, но на никой не убягна, че кимането запазено за съпругата му беше най-кратко и хладно от всичките.

Излизайки през главната врата, Траверсън свали палтото и жилетката си и ги преметна върху парапета, преди да слезе по стълбите и да се отправи наляво към градините. Плътният нощен въздух го обгърна с уханието си на рози и жасмин. Опияняващият аромат му напомняше за Жозефин и той се засили да диша през уста, докато бързаше през градините към откритото поле отвъд.

Високата до коленете трева се удряше в панталоните му, а големите му крачки бързо го отвеждаха далеч от светлините на

имението, докато единствено луната започна да направлява зрението му.

Едва когато имението се изгуби от поглед и той се оказа наред нищото, спря. Наведе се напред, хващайки се за коленете си, и се опита да нормализира дишането си. Вече знаеше защо никога не посещава вечерни партита. Стягащите дрехи. Задушаваният въздух. Богатите храни. Всичкото скапано напрежение. Поемайки си накъсана глътка въздух, той се изправи и прокара ръка през косата си, навеждайки главата си назад, докато се взираше замислено в луната.

Дори и като млад мъж се беше чувствал по-удобно в библиотеки, отколкото в гостни. Беше предпочитал поляните пред игралните зали. Беше копнял за простотата на провинцията пред помпозността на града.

Не за пръв път Траверсън си помисли, че щеше да живее много по-добре като обикновен мъж, без ограниченията и правилата, които вървяха с титлата пред името му.

— Завърши учението си, спечели възхищението на връстниците си и се ожени за красива дама, която да те дари със синове — каза си, повтаряйки думите, които баща му беше крещял стотици пъти преди.

Е, беше успял в едно от тези неща. И се беше провалил ужасно в другите две. Разбира се, отдавна се беше примирил с факта, че няма да бъде приет от избраното общество. Но и не искаше да бъде. Беше твърде ексцентричен, а равнодушието му към аристокрацията беше твърде голямо. Ако Траверсън не присъстваше на още един бал, конно надбягване или вечерно парти, щеше да умре като щастлив мъж. Или пък не? Беше нужно повече от наука, за да бъде щастлив един човек. Нуждаеше се от одобрение. Доброта. Любов. Три неща, които някога се бе надявал да получи от жената, която обича. Сега си беше научил урока.

Жозефин не беше способна да приеме никой друг освен себе си. Никога не беше мила. И никога не го беше обичала. Беше истинска глупост да вярва в противното.

Затвори очи, когато гласът ѝ, дрезгав от целувката им и примесен с изненада, проехтя в ушите му.

— *Траверсън... девствен ли си?*

Нямаше идея как беше успяла да не избухне в смях. Беше ѝ дал боеприпаси от най-високо качество, а тя беше стояла там сразена, с очи

широки като чинии. Шокирана, реши той. Бе изпаднала в шок.

Нямаше съмнение, че му се присмиваха, затова Траверсън беше направил всички необходими приготовления, за да напусне Кенсингтън при изгрев. Можеше да изтърпи много неща, но собствената му съпруга да му се подиграва за тайната, която беше успял да крие толкова дълго, тайната, която беше толкова смущаваща, че никога не бе казал и дума за нея, не беше едно от тях.

Това беше върхът на иронията. Похотливата съпруга си ляга с всичко, което се движи, докато девственият ѝ съпруг си стои вкъщи и скърби по нея. Е, беше приключил със скръбта. С чакането. С измислянето на извинения за жена, която не ги заслужаваше.

Стисна челюст. От този момент нататък щеше да спре да чувства, каквото и да било към Жозефин. Щеше да изтръгне любовта от гърдите си, толкова безмилостно, колкото хищната муха изсмукваше вътрешностите на плячката си. Жестоко, трудно, но ефикасно. И тогава щеше да продължи живота си. Да си намери жена...

— Траверсън? — треперецията глас на Жозефин, няколко октави по-висок от обикновено, прекъсна мисълта му. Той ѝ отвърна веднага, без да се замисля, а облекчението в тона ѝ беше осезаемо. — О, Траверсън. Търся те от цяла вечност. Страхувах се, че може да си си тръгнал.

Докато наблюдаваше как силуетът ѝ се приближава, Траверсън се прокле заедно беше известил присъствието си. А след това прокле Жозефин. Първо проклетата жена не искаше да го вижда, а сега не го оставяше на мира.

— Какво искаш? — каза равнодушно, когато тя го стигна.

Задъхвайки се леко, Жозефин прибра една измъкнала се къдрица зад ухото си и му се намръщи. Под лунните лъчи, кожата ѝ изглеждаше още по-безупречна от обичайно. Бледата мекота на лицето ѝ сияеше на приглушената светлина, а косата ѝ наистина приличаше на нишки злато. Тънък слой пот покриваше гърдите ѝ, карайки кожата ѝ да блести така сякаш беше обсипана с диамантен прах.

— Аз... аз те търсих — каза тя, изглеждайки объркана от хладното му приветствие. — За да видя дали се чувстваш по-добре. Претърсих градините, но не беше там. Какво правиш чак тук? Има ли змии? — Очите ѝ огледаха неспокойно тревата. — Паяци? О, Траверсън, няма вълци, нали?

— По-рано ги чух да вият — каза той сериозно и беше награден за шегата си със силен писък от страх. Секунда по-късно обятията му се изпълниха с една трепереща, задъхана жена, когато Жозефин се хвърли върху него и уви ръцете си около врата му.

Заравяйки лице в шията му, тя простена:

— Наистина ли си ги чул? Знаех си, че са тук. Трябва да се върнем обратно, преди да ни намерят, Траверсън. Трябва.

Беше странно да види Жозефин толкова истински изплашена от нещо. Винаги беше толкова силна. Толкова спокойна. Толкова дяволски дръзка.

Траверсън почти обмисли да я вдигне на ръце и да я занесе храбро обратно до къщата, но новата му клетва го спря.

Ти си хищна муха, припомни си мрачно. Затова се дръж като хищна муха, Траверсън, не като изтривалка.

— Шегувах се. — Хващайки я за раменете, той я избута от себе си бавно и решително. — Няма никакви вълци толкова далеч на юг, Жозефин. Има змии и паяци, но твоите писъци без съмнение са ги прогонили.

Тя му се навъси.

— Това не беше много мило от твоя страна, Траверсън.

— Не — съгласи се той — Не беше.

Потрепервайки, Жозефин попита:

— Защо се държиш така?

— Как? — попита той, умишлено преструвайки се на неразбрал.

— Траверсън! — Жозефин тропна с малкия си ботуш в тревата и го изгледа.

— Да?

— Ти... ти... Е, държиш се странно и не мисля, че ми харесва изобщо!

Повдигайки една вежда, Траверсън се отпусна на пети и я удостои с изражение на едва прикрито забавление. Не беше изражение, което показва често, затова се изненада, когато то се появи на лицето му толкова естествено. Досуц като актьор, изпълняващ ролята на определен герой в пиеса, беше усвоил маниерите на хапливите лордове, които толкова ненавиждаше. И се наслаждаваше на всяка секунда от представлението.

— Може би ще е най-добре да се върнеш в имението.

Това не се хареса на Жозефин. Поемайки си рязко въздух, тя притисна ръце към стройните извивки на бедрата си и пристъпи напред, докато не бяха на няколко сантиметра един от друг. Повдигайки брадичка, за да може да го погледне право в очите, тя пое въздух и каза:

— Разбирам, че случилото се по-рано в спалнята те разстрои, Траверсън, но това не е причина...

— Не желая да го обсъждам — сопна се той, изненадвайки я. Когато Жозефин ахна, а очите ѝ се разшириха, Траверсън усети чувство на мрачно задоволство. *Как ти харесва сега, когато те прекъсват и омаловажават думите ти?*

— Наистина може да ти е зле. Въобще не се държиш като себе си. Ела, нека се върнем и да ти направим чай. — Пресягайки се, Жозефин тъкмо щеше да го хване под ръка, когато той отстъпи назад, скръсти ръце зад гърба си и ѝ отправи мрачно изражение.

— Не желая да се връщам — каза той.

— Какво ти става? Никога не съм те виждала да се държиш толкова странно.

Странно, така ли? За първи път не ѝ лазеше в краката и тя смяташе, че това го прави странен? Е, щом искаше да разбере какво му става, кой беше той да ѝ откаже?

— Искаш ли да знаеш, какво не е наред с мен, Жозефин? Искаш ли да разбереш защо изглеждам зле?

Изглеждайки неспокойна, тя все пак кимна едва доловимо.

— Защото ми се повдига от теб! — извика той, а гласът му проехтя в тишината като изстрел. Пренебрегвайки видимото потръпване на Жозефин, той продължи, а думите се изливаха от устата му като лава, която изригваше от кипящ вулкан. — Твърде дълго мълчах. Твърде дълго играех ролята на предания съпруг, докато ти скачаше от мъж на мъж като евтина развратница. Може и да не съм успял да те даря с кожи, бижута и величественото имение, което вярваш, че заслужаваш, но ти дадох нещо много по-ценно от всичко това взето заедно. Дадох ти любов, Жозефин, а ти я захвърли в лицето ми. Може и да заблуждаваш останалите с хубавите си дрехи, очарователния си характер и красивото си лице, но под всичко това ти си счупена, Жозефин. Счупена си на хиляди малки парченца, които никога не могат да бъдат залепени. Бях глупак да се опитам и затова

вина само себе си, но повече няма. Повече няма да играя ролята на просяк за вниманието ти. Приключих с теб.

Задъхан, той млъкна, а очите му горяха от потиснатата ярост, докато се взираше в съпругата си. Тя го гледаше с леко отворена уста и пребледняло лице, преди да се обърне непохватно и да се втурне към къщата.

Жозефин не можеше да диша. Опитваше се. Поемайки си дъх отново и отново, и отново през носа тя се бореше да напълни прежаденелите си дробове, но не можеше да вдиша достатъчно дълбоко, за да утоли смразяващата болка, която беше обзела гърдите ѝ.

Превивайки се върху тревата малко преди имението, тя се подпря на земята, разтвори пръсти върху студената пръст и подпря треперещите си рамене, докато главата ѝ висеше тежко между тях.

Повдига ми се от теб.

Думите на Траверсън я прорязваха като нож и тя се сви, потръпвайки така, сякаш се пазеше от удар.

Приключих с теб.

Зачака сълзите да закапят, но те така и не дойдоха. Бузите ѝ останаха сухи, дишането учестено. Болката в гърдите ѝ се разшири, докато не обзе цялото ѝ тяло и тя не се свлече назад, заравяйки лице в ръцете си.

Как може да е била толкова сляпа? Дори преди брака им тя беше отблъсквала Траверсън, убедена, че е отредена за по-добър живот от този, като съпруга на скромен граф. Скромнен граф, който я обичаше сляпо въпреки безбройните ѝ недостатъци, докато тя се подиграваше с любовта му с всеки мъж, който канеше в леглото си, извинявайки прелюбодейството си със стотици различни оправдания. Сега беше твърде късно... Той я ненавиждаше. Беше го видяла в очите му, беше чула отвращението в гласа му.

Твърде дълго беше запълвала празнината в сърцето си с безсмислени флиртове, вкопчвайки се здраво във вниманието, което и носеха безсрамните ѝ заигравки, но игнорирайки дълбоката, необятна празнина, която никога не си отиваше. Сега се чувстваше така, сякаш кожата ѝ беше свалена, нервите ѝ накъсани, а ребрата огънати, само за да разкрият черната пропаст, която беше на мястото на сърцето ѝ.

Траверсън беше прав. Беше счупена, защото коя друга жена щеше да отблъсне мъж като него? Не, съпругът ѝ не беше несметно

богат. Не, не беше ослепителен красавец. Не, не беше остроумен, нито боравеше добре със сарказма.

Но беше мил и нежен. И я обичаше.

Не, Жозефин се поправи безмълвно. *Беше я обичал.*

— Жоси? Жоси, тук ли си?

Несигурният глас на Катрин се понесе към ливадата, малко преди стройната ѝ фигура да се появи като силует на вратата.

Пропълзявайки назад, далеч от светлината на свещите, Жозефин не каза нищо. В момент на слабост винаги беше търсила компанията на другите, защото беше много по-лесно да прикрие мъката, когато се усмихваше принудено.

Сега обаче искаше единствено да остане сама... затова гледаше безмълвно как Катрин вика името ѝ за последен път, поклаща глава и затваря вратата.

Най-накрая, когато небето се разтвори и дъждът заваля, Жозефин повдигна мокрите си поли и забърза навътре, водена към стаята си през тъмните коридори от една сънлива прислужница. Свали ризата си и се плъзна под завивките на прилежно оправеното легло, вдишвайки лекия аромат на люляковия сапун.

Остана будна в продължение на часове, вирайки се в тавана и очаквайки завръщането на съпруга си. Малко преди изгрев най-накрая заспа.

Траверсън така и не дойде.

СЕДМА ГЛАВА

Това, което беше започнало като летен дъждец, се превърна в лятна буря и само за една нощ единственият път водещ от Кенсингтън до Лондон се беше превърнал в кална козя пътечка, която възпрепятстваше всякакво пътуване.

С намръщено от раздражение лице и изморен от липсата на сън, Траверсън се оказа в капан, крачейки напред-назад в кабинета на Маркъс, за най-голямо забавление на херцога, който стоеше зад бюрото си с ръце кръстосани зад глава и разтворена счетоводна книга пред него.

— Искаш да кажеш, че няма да има карета на разположение поне до утре? — изръмжа Траверсън, повтаряйки на глас същия въпрос, който беше задавал десетина пъти откакто беше влязъл в кабинета преди пет минути.

— Съжалявам, друже, — каза Маркъс, въпреки че не изглеждаше така сякаш изпитва съжаление. — Но както виждаш пътят е отмит. Има ли някаква особена причина, поради която се налага да напуснеш Кенсингтън толкова бързо?

— Еми аз... — Траверсън се поколеба, обмисляйки какво да отговори, преди да промърмори отказвайки да срещне погледа на херцога: — Има една лекция, на която трябва да присъствам.

Маркъс скри усмивката си зад свития си юмрук. Познаваше кръговете под очите на Траверсън и пустотата в тях. Мъжът беше с разбито сърце и се опитваше да избяга от проблемите си, като всеки уважаващ себе си мъж. Жените бяха капризни същества, собствената му съпруга беше самото доказателство, но изглежда не съществуваше по-капризна от Жозефин.

Никога не беше разбирал приятелството на Катрин с русата красавица. Докато Жозефин беше груба, безочлива и не криеше връзките си с други мъже, Катрин беше мила, сладкодумна и... кого по дяволите зальгваше? Без да се опитва да скрие усмивката си този път, Маркъс се ухили под мустак.

Съпругата му беше заядлива, бурна и крайно упорита. Нищо чудно, че двете жени се разбираха толкова добре. Бяха досущ една като друга, с малкото изключение, че Жозефин носеше всяка една емоция на лицето си, а Катрин криеше своите дълбоко в себе си.

— Знаете ли — започна той замислено, — че двамата със съпругата ми прекарахме близо три години от брака си напълно разделени един от друг?

— Ваша светлост? — каза Траверсън, очевидно изумен откъде бе дошла смяната на разговора.

— И тогава един ден — продължи Маркъс, сякаш Траверсън не беше казал и дума — стигнах до заключението, което промени целия ми живот.

— Кое то беше? — подкани го Траверсън, когато той замлъкна.

— Че обичам Катрин и съм готов на всичко за нея. — Протягайки се в стола си, Маркъс хвана ръце зад бюрото си и се усмихна на Траверсън, чието изражение представляваше предпазлива недоверчивост. — От колко време сте женени с лейди Гейтс?

— Три години и половина.

— А, почти толкова колкото и ние с Катрин, преди да изгладим различията си. Обичате ли я?

Устата на Траверсън се отвори в почуда.

— Аз... искам да кажа... вие... Това е много личен въпрос, Ваша светлост.

— Наричайте ме Маркъс — каза спокойно херцогът. — Все пак сте съпруг на една от най-близките приятелки на съпругата ми, Траверсън. Това ни прави почти братя. Или, може би братовчеди — коригира се той, като забеляза смутеното изчервяване на графа. — И като един братовчед на друг ви задавам съвсем простичък въпрос. Обичате ли лейди Гейтс?

— Аз... да — отвърна Траверсън, въпреки че не звучеше много развълнуван от това. Настанявайки се в един от кожените столове пред бюрото, той опря лакти на коленете си и загледа между тях. — Да, обичам я.

— И мога да си представя — Маркъс продължи, задълбавайки подхванатата тема — че съпругата ви, въпреки че е безспорно красива, може да бъде... въъ... трудна жена за обичане.

— Трудна? — изправяйки се в стола си, очите на Траверсън се присвиха. — Какво имате предвид с това трудна?

— Просто исках да кажа...

— Съпругата ми може и да е опърничава понякога, но далеч не бих я описал като трудна. Всъщност, ако да си своеволен означава да си „труден“, тогава опасявам се самият аз страдам от същата поличба! Предпочитам да съм женен за жена, която има собствено мнение, вместо за такава, която само се усмихва глуповато и е безмозъчна като малко коте.

— Така ли? — попита Маркъс, повдигайки една вежда. — Тогава не изглежда ли изключително странно, че мъж, който защитава съпругата си толкова пламенно, изгаря от нетърпение да избяга от нея?

Хванат неподготвен, Траверсън запелтечи.

— Аз не съм... това е... Има една среща...

— Струва ми се, че бяхте споменал, че е лекция. — Усмихвайки се победоносно, херцогът притисна пръстите на ръцете си и се изправи от стола.

— Остани до края на седмицата, Траверсън. Оправи нещата със съпругата си, ако можеш. Животът и без това е достатъчно труден, приятелю. Няма смисъл да го усложняваш още повече. Сега ако ме извиниш, имам среща, на която трябва да присъствам. — Той намигна заговорнически. — Това е тайната, нали знаеш. Да се преструваш, че ти ръководиш нещата, докато тайно изпълняваш всичко, което ти кажат. Щастливата жена означава щастлив живот. Запомни това, Траверсън.

Останал без думи, Траверсън се загледа след херцога, който напускате кабинета, подсвирквайки си докато вървеше.

— Ето — каза на глас, когато остана сам в стаята — това е мъж, с когото никога няма да играя шах.

Към обяд, Жозефин отново се чувстваше като себе си. Струваше й се, че ужасната нощ — целувката, горчивите думи, търсенето на Траверсън, дъждът, промъкването й в имението посред нощта — не беше нищо повече от един кошмар.

Полагайки големи старания да се облече в меката муселинова рокля в бледорозов цвят, тя накара Амелия да разреши косата й до

блясък и да накичи ушите и шията ѝ с аметисти, които открояваха тъмновиолетовия цвят на очите ѝ.

— Опитваш са да впечатлиш някой определен човек ли? — попита Амелия.

— Не — отвърна тя кратко и остави темата.

Слизайки надолу по стълбите с ръка изискано следваща парапета и със стойка присъща за кралица, Жозефин забеляза Траверсън да пие сам чай във всекидневната. Събирайки куража си, тя се отправи право към него и спря на прага.

— Не си тръгнал? — попита, опитвайки се да звучи така сякаш и в двата случая не би имало голямо значение за нея, докато вътрешно беше тайно облекчена, че все още е в Кенсингтън, защото това със сигурност значеше нещо. Нямахме ни най-малка представа какво, нито имаше куража да попита.

С дрънченето на порцелан, чашата на Траверсън затрепери в ръката му и той побърза да я остави на близката масичка.

— Пътят е отмит — каза, като се изправи и се обърна към нея.

Един лъч светлина от насрещния прозорец освети лицето му, подчертавайки тъмните сенки и наболата брада, която още не беше обръснал. Бялата му риза беше наполовина разкопчана и измъкната от едната страна на кафявите му панталони, придавайки му раздърпан вид, който Жозефин някога бе намирала за дразнещ. Сега ѝ беше нужен всичкия самоконтрол, за да не се втурне през стаята, да зарови пръсти в косата му и да плени устните му със своите.

— Пътят е отмит? Това е... ъъ... ужасно — каза тя, отклонявайки поглед. Пръстите ѝ се свиха в юмруци, които скри зад гърба си, топлината ниско в стомаха ѝ се засили, а очите ѝ потъмняха. Зачуди се какво ли щеше да е чувството за една жена да доведе един мъж за първи път до оргазъм? Да бъде първата, която да прокара нокти по зърната му и да наблюдава как настръхват? Да чуе как си поема рязко въздух, докато го обхваща с длан и плъзва пръсти по твърдата му дължина? Да си проправя път надолу по тялото му с целувки и да го поеме в устата си...

— ... бъде достатъчно сух до утре следобед. Може би ще тръгна тогава. Не съм решил още.

Жозефин премигна, когато осъзна, че е пропуснала половината от това, което беше казал Траверсън. Изчервявайки се, тя извърна глава

настрани и се загледа втренчено в портрета на стената изобразяващ Катрин заобиколена от трите ѝ дъщери.

— Искаш ли да се разходим? — попита нежно.

— Да се разходим? Отвън?

Една лека усмивка изви устните ѝ.

— Да, Траверсън — отвърна тя, поглеждайки го с ъгъла на окото си — Разходка отвън. Веднъж ми беше казал, че намираш затворените пространства потискащи, нали така?

Той направи крачка към нея. Спря. Намръщи се.

— Спомняш си това?

Жозефин кимна.

— Да. Аз... Е, осъзнавам, че може и да не изглежда така сякаш слушам какво говориш, но мога да те уверя, че не е така. Е, поне не и през по-голямата част — поправи се тя, когато улови скептицизма, който се появи на лицето му. — О, добре може би през по-голямата. Но трябва да знаеш, че когато започнеш да говориш за бръмбари, насекоми и червеи винаги ми доскучава и ми е много трудно да слушам внимателно.

Траверсън прекоси салона и протегна ръка. Тя я пое безмълвно, увивайки пръсти около рамото му със заучена лекота. Когато приведе глава, тя затаи дъх в очакване, но той се беше приближил само за да каже:

— Тогава ще направя всичко по силите си да не говоря за бръмбари, насекоми и червеи, въпреки че, ако трябва да си призная, това не ми оставя много други теми за разговор.

— За щастие аз винаги имам безброй теми, за които съм готова да говоря по всяко време — започна Жозефин, когато напуснаха имението и поеха надолу към конюшните. — Като роклята, с която лейди Татърсъл беше облечена на операта миналия четвъртък. Човек би си помислил, че жена с подобен цвят коса трябва да е наясно, че не трябва да комбинира оранжево с...

— Ключите не са тема за разговор — прекъсна я Траверсън, хвърляйки ѝ кос поглед.

Отмятайки глава назад, Жозефин му се усмихна. Беше най-естествена усмивка, такава каквато не я притесняваше дали ъгълчетата на очите ѝ се сбръчкваха или дали лявата страна на устата ѝ се повдигаше малко повече от дясната.

— Моите разговори са винаги за клюки — информира го тя.

— Знаеш ли, че Формика руфа, или по общоизвестна като червена горска мравка, може да вдигне тегло двадесет пъти по-голямо от нейното? Всъщност, ако се измери силовата способност на мравката и се сравни с тази на човека, науката твърди, че...

— Добре, добре! — проплака Жозефин, повдигайки свободната си ръка в престорен жест на предаване — Без насекоми и клюки. Заклевам се.

— И каква тема за разговор ни остава тогава, ако можеш да ми кажеш? — попита Траверсън, звучейки така сякаш не се шегуваше напълно.

Стигайки до края на алеята те заобиколиха и потеглиха по тясната пътека водеща до една близка поляна, докато Жозефин обмисляше отговора си. Когато навлязоха в една малка горичка, която ги скриваше от поглед, тя подръпна ръкава на Траверсън давайки му знак да спре и заговори с колеблив глас, толкова тих, че едва се чуваше.

— Можем да говорим за нас.

Всеки мускул в тялото на Траверсън се напрегна.

— Защо да го правим?

— Защото... ами, защото сме женени.

— Така ли? — издърпвайки ръката си от нейната, Траверсън се обърна да я погледне. Очите му бяха смъртоносно сериозни, а лицето му толкова застинало, че можеше да е изваяно и от камък. — Един подписан документ не може да задържи двама души заедно, ако те искат да са разделени.

Кога, зачуди се Жозефин безмълвно, докато изучаваше измъченото изражение на съпруга си, ролите ни се размениха толкова драстично?

— Целуни ме — каза импулсивно, стискайки яката на ризата му с две ръце. Чувстваше белия плат толкова мек под пръстите си. Вдиша аромата му, земен и мъжествен, и още нещо, което не можеше да определи точно. Толкова различен от този на мъжете, които пудреха косите си и носеха дамски парфюм.

Беше се притеснявала, че на Траверсън никога няма да бъде гледано като на мъж, заради скромната му титла, когато е трябвало да осъзнае, че не титлата правеше мъжа, а точно обратното. Не, съпругът

й не беше херцог или маркиз, а тя никога нямаше да бъде херцогиня, но когато някой имаше много повече от това, как можеше да се оплаква? Траверсън я обичаше безусловно. Или поне я беше обичал. *И ще го накарам да ме обикне отново*, обеща си докато се взираше в тъмните дълбини на сивите му очи.

— К-какво правиш? — попита той, прочиствайки гърло.

Жозефин не можеше да спре усмивката си. Това беше мъж, който никога нямаше да се възползва от нея. Мъж, който няма да я използва и да я захвърли, както беше направил Уилям. Мъж, който виждаше зад красотата ѝ, колкото ѝ мрачно и проблемно да беше там. Мъж, който бе толкова несъвършено свършен за нея, че беше истинско чудо как не го беше видяла досега. Или просто не е била готова да види това, което е било пред очите ѝ през цялото това време. Не и досега. Не и до този момент.

— Целуни ме — повтори нежно. Повдигайки се на пръсти, тя прокара устни по извивката на брадичката му, наслаждавайки се на грапавото усещане от брадата му. Траверсън не се беше бръснал от пристигането си в Кенсингтън и тя намираще наболата му брада за доста... възбуждаща. — Когато някоя жена те помоли да я целунеш, най-добре не прекарвай много време в обмисляне на отговор — промърмори до ухото му.

Траверсън си пое рязко въздух, а тялото му се разтрепери от напрежение.

— Жозефин... — каза той, а предупредителната нотка в гласа му не можеше да се пропусне.

— Какво? — попита невинно като мушна един пръст под яката и прокара върха на нокътя си по кожата му, карайки го да настръхне. — Никой не може да ни види. Сами сме, само ти и аз. Не си ли мечтал за този момент?

— Хиляди пъти — отвърна той накъсано.

Жозефин повдигна вежда.

— Само хиляди? Е, ще трябва да променим това, не мислиш ли? Целуни ме, Траверсън. Целуни ме така, сякаш никога не искаш да ме пускаш.

Тя му предложи тялото си, притискайки се в него, докато не бяха плътно прилепени, гърди в гърди, корем в корем, бедра в бедра. Повдигайки брадичка тя затвори очи и зачака.

— Това е ужасна идея — каза той.

— Знам — прошепна тя. — Но нека я направим все пак.
Той прокле яростно и притисна устни в нейните.

ОСМА ГЛАВА

Чувстваше се така сякаш потъва. Потъва в тъмни, бурни води. Сякаш потъваше в Жозефин. Тя се извиваше около него, а стройното ѝ тяло бе гъвкаво като на змия. Ръцете ѝ обхванаха вратът му, а пръстите ѝ се заплетоха в косата му.

Миришеше на орлови нокти и нещо тъмно. Нещо опасно. Той вдиша аромата ѝ, когато двамата станаха едно цяло, устните ѝ върху неговите, а езикът ѝ върху неговия. Тя простена гърлено и всяка част от тялото му застина.

Нямаше никаква нежност, когато Траверсън прокара ръце в стегнатата ѝ прическа, хвърляйки фибите ѝ на тревата. Нямаше нежно ухажване, когато уви пръстите си около заплетения водопад и дръпна, принуждавайки устата ѝ да се наклони под нов ъгъл, който му позволяваше да я плени изцяло.

Необезпокоена от агресивността му, тя отвърна на удара с удар и заби нокти в гърба му през тънката материя на ризата.

Дълбоко в него бушуваше огън. Пламъците поглъщаха всичките му задръжки. Обгаряха съмненията му. Нямаше никакви „ами ако“. Нямаше никакви въпроси. Имаше само страст, любов и Жозефин.

— Вземи ме — замоли тя, откъсвайки се от него, за да го целуне по шията, където трептеше пулса му. — Вземи ме Траверсън. Тук. Сега.

Заедно те се отпуснаха на земята. Дивите цветя бяха нейната възглавница, а дългото и стройно тяло на Траверсън, нейното одеяло. Тя му се усмихна свенливо, а виолетовите ѝ очи засияха с жадна страст, която го остави без дъх. Изведнъж стана колеблив, а съмнението му нарасна, когато се сети, че опитът му с жените беше нищо в сравнение с това на Жозефин с мъжете. Щеше ли да го намери за ужасно неопитен? Можеше ли да я задоволи? Знаеше ли изобщо как да я задоволи?

Сякаш усетила предстоящото му отдръпване, Жозефин хвана раменете му, а тънките ѝ пръсти се увиха около твърдите мускули и го

придърпаха бавно и настоятелно надолу.

— Не мисли — прошепна, целувайки чувствителното място между ключицата и врата му. — Люби ме, Траверсън. Люби ме така, както винаги си искал.

Бедрата ѝ се повдигнаха многозначително, извивайки се към възбудата му, и той стисна зъби от чистото, опияняващо удоволствие.

Забравяйки съмненията си, той се отпусна върху нея и разкъса прозрачната материя на роклята ѝ, за да разкрие тънката риза, която носеше отдолу. Тъмните ѝ зърна се виждаха ясно, и внимателно напътстван от опитните ѝ ръце, наведе глава и засмука едното, а след това и другото, докато Жозефин не завика името му.

Траверсън изръмжа и повдигайки се нагоре разкъса ризата и деликатния корсет, докато гърдите ѝ не се освободиха, а вече влажните ѝ зърна не проблеснаха на слънчевата светлина. Тя се размърда под него, а ловките ѝ пръсти се спуснаха надолу, и надолу, и надолу, докато не се пъкнаха под колана на панталоните му и не погалиха твърдия му член.

Той потрепери, а дланите му се разтвориха върху земята, докато се опитваше да се пребори с нарастващата топлина, която го беше обзела и която го караше да разлее семето си, преди даже членът му да е усетил влажната мекота на Жозефин.

— Харесва ли ти? — измърка тя, а дяволитото пламъче в очите ѝ му казваше, че е наясно колко близо е той до кулминацията, докато плъзгаше ръка нагоре и надолу по възбудата му.

— Спри — изръмжа, като се пресегна между тях, за да хване китката ѝ в желязна хватка, която я накара да се нацупи. Повдигайки ръката ѝ над главата, той улови и другата с лекота и стискайки я здраво под себе си, плъзна пръсти под полите ѝ и ги повдигна нагоре докато не се събраха около бедрата ѝ.

— Не носиш бельо — каза, а шокът в гласа му беше досущ като този на лицето му, докато пръстите му се движеха нагоре по едното ѝ голо бедро, усещайки допира на кожата ѝ като гладка коприна.

— О, майчице — отвърна тя, без въобще да изглежда извинително — Сигурно съм забравила да си сложа бельото тази сутрин. Просто ще трябва да... оу — ахна тя, когато той откри сърцевината ѝ и плъзна един пръст вътре — О, Траверсън... да... продължавай... да, точно така.

Той добави още един пръст и ги задвижи навътре и навън, докато Жозефин не се загърчи под него и не замаята глава настрани от безумно удоволствие. Забори се срещу хватката на китките ѝ, а раздразнението ѝ се показва ясно от начина, по който беше свила устни, и от линията, която се беше появила на челото ѝ. Изведнъж тя застина, затвори очи, устните ѝ се разтвориха...

Траверсън усети как сърцевината ѝ започва да се стяга, но отказа да я дари с освобождение, като се закиска тихо и извади пръстите си. Силата да има контрол над нея минаваше през него като мълния и дори когато очите на Жозефин се разшириха в отчаяние и го замоли да я докосне, да я обладае, да я плени, той изпита мрачно удоволствие от това да я докарва до края и да я лишава от това, за което копнееше най-много в последния момент.

Едва когато започна да стене тихо, а тялото ѝ да трепери от незадоволената страст, той свали панталоните си и пусна китките ѝ. Тя му се нахвърли на секундата, дращейки с нокти по гърба му чак до дупето, докато зъбите ѝ намериха ухото му и го ухапаха болезнено.

— Ще те накарам да си платиш за това — просъска и Траверсън едва прикри усмивката си. Ще го накара да плати, задето ѝ беше отказвал да свърши? Нямаше търпение.

Той ѝ позволи да се завъртят настрани, докато не възседне бедрата му, а разрошената ѝ коса се спусна като златна завеса, когато наведе глава, за да подразни зърната му. Използвайки езика си, започна да си проправя път надолу по тялото му, ближейки и целувайки, докато дъхът му не стана накъсан и всеки мускул по тялото му не се напрегна, много преди да го поеме в устата си.

— По дяволите — ахна той, оставайки главата си да се отпусне назад. Зарови пръсти в косата ѝ, за да я направлява, въпреки че се беше приготвил да я отскубне от себе си. С дяволита усмивка тя се плъзна по тялото му, а палавите неща, които прошепна в ухото му, докато се наместваше над пулсиращия му член накараха челюстта му да се стегне, а ръцете му да се свият в юмруци.

Привеждайки се назад, тя се отпусна върху него, а гърдите ѝ заподскачаха докато го яздеше. Той я хвана за бедрата пришпорвайки я, и когато тя извика, а той усети как сърцевината ѝ се стяга около члена му, се разля в нея, тласкайки се отново и отново, докато светкавиците и гръмотевици наистина не се появиха в далечината.

Жозефин се беше отпуснала върху гърдите на Траверсън със затворени очи и натежали крайници, слушайки туптенето на сърцето му. Гърдите му се повдигаха и спадаха в унисон с всяко негово вдишване и тя последва разсеяно контурите на едно от зърната му с пръст.

С голямо задоволство беше осъзнала, че не си бяха направили труда даже да си свалят дрехите. До нея ризата ѝ беше на парцали, но все още носеше роклята си, а Траверсън ризата си.

— Знаеш ли — промърмори тя, когато се сгуши в извивката на рамото му — Никога преди не съм правила любов на открито.

Дори преди Траверсън да се напругне и да се претърколи настрана, знаеше че беше глупаво от нейна страна да казва подобно нещо. Повдигайки се на лакът, тя протегна ръка към него.

— Недей — каза Траверсън, а тонът му беше остър като нож. Изправяйки се, той се пресегна за панталоните си, които бяха захвърлени наред множество жълти диви цветя и се облече набързо.

Объркана от хладното му държание, Жозефин смръщи вежди.

— Какво има?

— Покрий се — изплю Траверсън, пренебрегвайки въпроса ѝ, когато погледа му попадна върху голите ѝ гърди. — Така ли примамваш мъжете обратно в леглото си? Като показваш стоката си, като обществена уличница?

Възмущението на Жозефин беше приглушено от внезапната поява на гарвани, които кръжаха ниско над тях, тъмните им крила хвърлящи сенки на поляната, докато грачеха, а очите им искряха. Повдигайки роклята си непохватно, тя се изправи на крака и едва не падна, когато босият ѝ крак се заплете в подгъва на полите ѝ. Тъй като не беше свикнала да е толкова непохватна, когато най-накрая успя да се оправи, вече се беше задъхала. Премятайки пусната си коса през рамо, тя притвори очи и повдигна брадичка.

— Обидите не ти прилягат, Траверсън — каза тя нежно и без злоба, отказвайки да бъде въвлечена в спор. За първи път в живота си щеше да се изправи пред проблемите си като голяма жена, без сарказъм или хапливи забележки, които да отклонят вниманието от темата на разговор.

— А на теб ти прилягат чудесно — отвърна той. Един мускул над челюстта му, който никога не беше забелязвала досега, играеше диво

показвайки, че гневът му кипеше много под повърхността.

Объркана от източника му на ярост, тя се нахвърли върху първото колебливо предположение.

— Да не си... незадоволен ли си? Защото мислех... като се има предвид това, което се случи... е, просто за... — Небеса! Кога беше последният път, когато не беше могла да оформи нормално изречение? Около Траверсън, помисли си. Само около Траверсън.

— Задоволен съм толкова колкото мога да си представя, че са били и другите мъже, с които си спала — отвърна той хапливо, а сивите му очи станаха буреносни.

Значи това беше. Раменете на Жозефин едва не се отпуснаха в облекчение. Можеше да се справи с малко ревност. Траверсън ѝ беше прощавал преди, щеше да го направи отново. Не можеше да каже, че съжالياва за връзките си с малкото други мъже освен съпруга си, защото по някакъв начин те я бяха довели тук, до този момент.

Пристъпвайки напред, тя понечи да го хване за рамото. Той отблъсна ръката ѝ. Тя опита отново и резултатът беше същият.

— Траверсън — каза тя, а гласът ѝ беше изпълнен с раздражение — Знаеш, че бях... неразумна. Но това е в миналото. Никога не съм предполагала...

— Какво? — попита той студено — Че ще спиш със собствения си съпруг? Как очакваш да те погледна в очите, знаейки че си правила същото и с други мъже? Как можеш да очакваш от мен да мисля, че вече ще си ми вярна? — една разочарована въздишка се отрони от устните му, проклинайки тихо той прокара ръка през косата си и се обърна с гръб към нея. Мускулите му се напрегнаха и заиграха под ризата му, показвайки напрежението, което сдържаше в себе си. — Обичах те, Жозефин, въпреки всичките ти недостатъци. Обичах те преди да те срещна, обичах те и след като се оженихме. Да, знаех, че беше с други мъже, и ти прощавах, защото също така знаех, че не се омъжи за мен по собствено желание. Мислех, че с времето ще се научиш да ме обичаш... и усещам, че по някакъв твой начин наистина е така. Но знаейки това, което знам сега... знаейки как може да е между двама любовници и знаейки, че си споделяла преживяното с други... не е достатъчно. Никога няма да е достатъчно.

Жозефин усети как паниката се надига в гърлото ѝ.

— Какво... какво имаш предвид? Траверсън, какво искаш да кажеш?

— Любовта не е достатъчна — отвърна той безчувствено. — Любовта без доверие не е достатъчна. Какво чувствам към теб — какво чувствах към теб — не е достатъчно.

— Но ти знаеше! — проплака Жозефин. — Знаеше за грешките ми преди да бъдем заедно. Съжалявам, Траверсън. Съжалявам за всичко, което съм правила, за начина по който те нараних, но вече можем да загърбим миналото. Можем да продължим напред. — Тя преглътна измъчено. Това беше по-ужасно от всеки спор. По-ужасно от всяко спречкване. При спора можеше да обясниш болезнените неща, които си изрекъл, обвинявайки гнева и злобата за изричането им. Но сега... Сега всяка дума, която Траверсън казваше беше изречена спокойно, всяка дума беше истина и всяка дума я поваляше все повече и повече на колене.

Бавно Траверсън се обърна с лице към нея. Ръцете му, отбелязани разсеяно, бяха стиснати толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

— И аз съжалявам — каза той, без да срещне погледа ѝ. — Не трябваше да идвам тук. Не трябваше да позволявам това да се случи.

— Не съжалявам. Това, което направихме, което се случи между нас... беше прекрасно. По-прекрасно отколкото можем да си мечтаем.

Нещо изгаряше вътрешната част на клепачите ѝ. Неочакваната болка накара гласът ѝ да пресипне, а когато се опита да преглътне, буцата в гърлото ѝ ѝ попречи.

— Аз съжалявам и ми се искаше да не се беше случвало — отвърна той, като най-накрая вдигна поглед и се загледа право в нея.

Ако Траверсън я беше намушкал хиляди пъти с нож, нямаше да я рани толкова дълбоко, колкото изричайте тези думи. Устата ѝ се отвори. Затвори. Не издаде никакъв звук и сега разбра какво беше това изгаряне. Сълзи. Беше на път да рони сълзи, нещо, което не беше правила от петнадесетгодишна. И все пак, на Жозефин ѝ беше останала капка гордост. Траверсън можеше да се опитва да я разреве колкото си иска, но тя щеше да е проклета ако позволеше и на една сълза да се отрони в негово присъствие.

— Е, добре — започна тя, използвайки всяка капка сила, която притежаваше, за да омекоти тона си. — Щом се чувстваш така, не бих

си и помислила да променям мнението ти. Трябваше да изгубиш девствеността си някога, Траверсън, и какво по-добро от това да я изгубиш с мен. Ще се връщам обратно в имението. Аз... аз забравих, че ще присъствам на операта утре вечерта и ще трябва да тръгна този следобед, ако искам да стигна навреме. Ще бъдеш ли така добър да ме придружиш обратно?

— Съжалявам, но не мога да го направя — отвърна той.

Жозефин премигна и след това още веднъж. Нямах да заплаче пред Траверсън. Предпочиташе да умре. Или да бъде хвърлена на хиляди змии. Или да се гърчи във вряща лава цяла вечност. Всичко беше по-добре от това да покаже на мъжа, който обичаше, колко много я беше наранил. Най-ужасната част беше, че не можеше да го вини — със сигурност би направила същото на негово място. Всъщност, само от мисълта за него с друга жена ѝ прилошаваше.

Поставяйки усмивка на лицето си, тя се поклони иронично, измърмори няколко думи за сбогом и побягна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Тръгваш ли си? Но ти тъкмо пристигна. — Взирайки се невярващо в приятелката си, Катрин постави ръце на хълбоците си и поклати глава енергично. Беше правила същото в продължение на половин час, откакто Жозефин беше слязла надолу по стълбите с куфар в ръка и беше съобщила за тръгването си. Оттогава двете жени се бяха затворили в главния салон, докато Катрин правеше всичко по силите си, за да промени решението на приятелката си, а Жозефин се взираше безмълвно през прозореца.

— В никакъв случай! — Катрин продължи, а очите ѝ блеснаха в опасен нюанс на синьото. — Ако с Траверсън сте се скарали, тогава се затвори в стаята си докато ти мине, но не можеш просто да си тръгнеш! Ще пристигнат още гости, малко след вечеря и аз... Жозефин, слушаш ли ме?

В другата страна на салона Жозефин кимна леко, показвайки, че беше чула всичко казано от Катрин, но въпреки това отказваше да проговори.

Три линии се появиха на челото на Катрин, когато тя се намръщи. Никога не беше виждала приятелката си загубила дар слово... Всъщност, Жозефин да не каже нещо, беше толкова необичайно като слънцето отказващо да изгрее. Също така не изглеждаше добре. Обичайно сияещите ѝ бузи бяха пребледнели, в очите ѝ го нямаше познатото дяволито пламъче, а изправената ѝ стойка беше нарушена от увисналите ѝ рамене.

Ботушите на Катрин — беше ходила да пояди с Маркъс, когато едно момченце ѝ беше съобщило за внезапното желание на Жозефин да напусне — потънаха в дебелия златисточервен флорален килим, когато прекоси стаята и уви ръка около гърба на Жозефин.

— Случило ли се е нещо с Траверсън? — попита нежно.

Жозефин кимна.

— Нещо... лошо ли? — осмели се да попита Катрин.

Още едно кимване.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не — въздъхна Жозефин — Въпреки че трябва.

С необичайно безизразно лице и глас лишен от всякаква емоция, тя каза на Катрин точно какво се беше случило между нея и Траверсън без никакви намеци. Когато приключи, отново се загледа през прозореца, докато Катрин се опитваше да си обясни защо един мъж наранява жената, която обича, толкова силно.

Разбира се, знаеше, че Жозефин не е светица, нито че беше невинната в случая, но Траверсън можеше да се откаже от нея много отдавна. Вместо това беше избрал да игнорира авантюрите ѝ, както би постъпил само един безнадежден романтик. Някога Катрин щеше да го поздрави задето си затваря очите, но сега не беше толкова сигурна.

Колко по-различно щеше да е помежду им, замисли се на ум, ако Траверсън се беше опълчил още от самото начало?

Ако беше настоял Жозефин да му остане вярна и предана? За жалост, познавайки Жозефин, смяташе, че с това си действие определено щеше да отдалечи своенравната си съпруга безвъзвратно от себе си. Жозефин беше като див кон, който изпробваше границите на пленничеството си. Ако дръпнеш поводата твърде силно, рискуваш да ѝ прекършиш врата или в този случай, всякакъв шанс за бъдеще.

И все пак за първи път Жозефин беше отишла при Траверсън и ако всичко, което беше казала, беше истина — в което Катрин нямаше причина да се съмнява — то тогава се беше предложила на съпруга си изцяло... а той я беше отхвърлил.

Мъже. Катрин завъртя очи. Бяха пълни глупаци щом станеше въпрос за жени и съпругът на Жозефин определено не беше изключение. И все пак го харесваше и все още беше на мнение, че е идеален за приятелката ѝ, затова реши, че ще направи всичко възможно, за да помогне да спасят брака си.

— Грейс ще дойде утре — каза тя, говорейки за тъмнокосата им, наивна приятелка, която беше очароващо непохватна. — Лорд Мелбърн ще я придружава — Последното беше казано с най-голямо значение, тъй като се знаеше от всеки, че годеникът на Грейс, загадъчният лорд Мелбърн, беше най-близкото нещо до заклет враг на Жозефин. В продължение на година се беше опитвала да развали годеча им, но без успех.

Обикновено самото споменаване на името му беше достатъчно да я накара да се наежи и да заявява как Грейс заслужава нещо по-добре от потайния граф, но днес само повдигна рамене и се обърна да гледа през прозореца.

— Чудесно. Мисля, че ще съм тръгнала преди да пристигнат. Поздрави Грейс от мен. Ще се видя с нея, когато се върнат в Лондон.

— Жозефин... — захапвайки устна, Катрин постави ръка върху рамото на скъпата си приятелка и стисна нежно. — Мислиш ли, че правилното нещо е да си тръгнеш?

Обръщайки глава, Жозефин се усмихна вяло.

— Защо да оставам? Обичам Траверсън, а той мен вече не. Ето. Казах го на глас, което трябва да го превръща в истина. Никога не сме били един за друг. Знаех го през цялото време. Просто... си позволих да го забравя за момент. Ще си припомня съвсем скоро, че го намирам за невзрачен, скучен и неописуемо наивен и нещата ще се върнат на мястото си. Да, това е правилното нещо.

— Не можеш просто така да разлюбиш някого — настоя Катрин. Смехът на Жозефин беше кратък и безчувствен.

— Защо не?

— Защото се опитвах в продължение на години и не става. Знаеш колко нещастна бях без Маркъс и той без мен. Дватамата с Траверсън сте същите. Разделени сте добре, но заедно...

— Заедно сме какво? Заядливи? Резки? Безнадеждни?

— Великолепни. Когато сте заедно сте истинско великолепие, без значение дали го вярваш или не. Върни се в Лондон, щом така искаш. Избягай с подвита опашка, но знай...

— Не бягам — намеси се Жозефин леко намръщена.

— О, така ли? И какво наричаш тръгването без да кажеш на никой, най-вече на собствения си съпруг?

— Казвам на теб — отбеляза тя раздражено.

— Аз не съм женена за теб. Не прави същата грешка като мен, скъпа. Избягах от Маркъс и това беше най-нещастният период в живота ми.

Отскубвайки се от хватката на Катрин, Жозефин извърна глава от прозореца.

— Но той се върна за теб — каза тя тихо.

— Да — Катрин потвърди след дълга пауза. — Но какво ако не го беше направил? Би ли рискувала подобно нещо?

С равен, безизразен глас, който изпрати тръпки по гръбнака на Катрин и напълни очите ѝ със сълзи, Жозефин каза:

— Не можеш да рискуваш нещо, което нямаш.

Жозефин си замина един час по-късно. Борейки се безмилостно срещу сълзите, които заплашваха да се разляят, тя дръпна рязко перденцата на каретата и се загледа напред, игнорирайки мърморенията на прислужницата си, която седеше срещу нея с мрачна гримаса на лицето.

Амелия изобщо не се зарадва, когато Жозефин обяви незабавното им отпътуване от Кенсингтън, и недоволството ѝ нарастваше с всеки удар на копитата, които ги отвеждаха все по-далеч от Траверсън и по-близо до Лондон.

— ... не виждам защо трябваше да тръгнем толкова бърже! Даже не успях да събера всичко. Останалото щя да го изпратят, а ти знайш как са губят неща по пощата. Да се върним. Не сме толкова далеч. Да се върним и...

— Мели?

— Да, госпожо? — отвърна прислужницата обнадеждено.

— Затваряй си устата.

През остатък от дългото, изморително пътешествие жените се возиха в мълчание. Когато най-накрая каретата пристигна в градската ѝ къща в пет и половина, Жозефин слезе първа, след което нареди остро на Амелия да се погрижи за разопаковането на вещите им.

Не можеше да си спомни последния път, в който се беше отнасяла с прислужницата си като с... е, като с прислужница, но колкото и да се опитваше не изпитваше достатъчно емоция, за да я интересува. Чувстваше се така, сякаш някой беше изрязал сърцето ѝ с тъп нож. Гърдите ѝ бяха кухи и празни. Болеше, както нищо досега. Дори когато брат ѝ я беше бутнал от ябълковото дърво на осмия ѝ рожден ден и ръката ѝ се беше пречупила на две не беше боляло толкова. Не, тази болка беше от висоти, които не знаеше, че съществуват. Цялото ѝ тяло беше изтръпнало, сякаш беше претърпяла ужасно бедствие и беше оцеляла, за да разказва историята.

Това, което беше най-ужасно, което го правеше напълно непоносимо, бе фактът, че не можеше да обвинява никой друг освен

себе си. Благодарение на собствените си егоистични действия беше изгубила Траверсън. Беше го обичала и изгубила, преди даже да беше успяла да го има истински. И за всичко беше виновна тя.

Бавно сваляйки дрехите си, докато не остана единствено по риза, Жозефин затвори всички завеси в спалнята си, угаси свещите и приветства мрака.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Какво, по дяволите, си беше мислил?

Бяха минали две седмици откакто Траверсън беше видял Жозефин за последно и всеки отминал ден му се струваше по-дълъг от предишния. Беше останал в Кенсингтън, цупейки се както само един зрял мъж можеше да се цупи — тихо, гневно и с пълна бутилка бренди под ръка по всяко време.

Маркъс се беше опитал да го вразуми, а след това и Катрин. Нито един от двамата им не беше успял до вчера, когато Грейс, една ентузиасирана млада жена, която Траверсън беше срещнал само един-два пъти преди това, не нахлу в стаята му призори и не му държа строга лекция. Спомняйки си за разговора той потръпна, постави ръка на челото си и отпусвайки се, се пренесе на поляната, където с Жозефин бяха правили любов под ясното синьо небе.

— Ей ти, под завивките — Грейс беше изчуруликала, докато се носеше из стаята му и всъщност беше имала дързостта да отметне одеяла му. — Буден ли си? О, божичко и ти ли спиш гол? Както и скъпия ми лорд Мелбърн. Не че знам от първа ръка, но се носят слухове. Изчерви ли се? Колко възхитително! Катрин беше права тогава. Двамата с Жоси сте абсолютно перфектни един за друг.

— Коя — ахна Траверсън, когато отскубна одеялото от ръцете ѝ и го уви около тялото си — си ти?

— Не ме ли позна? Сигурно защото е твърде тъмно тук. Не се притеснявай, ще се погрижа.

Вече свивайки се, Траверсън извика:

— Чакай! Не дърпай... По дяволите... — прокле, когато спалнята се изпълни със светлина и изгори кръвясалите му очи. Никога през живота си не беше приемал повече алкохол, отколкото през последните пет дни и нощи взети заедно. Никога не е бил по пиенето, дори ако беше само от време на време, но тогава му беше изглеждало като добра идея. Сега си плащаше за това десетократно.

Примижавайки замаяно срещу тъмнокосата красавица, която стоеше пред него с присвити устни и с ръце на хълбоците, той праметна крака през ръба на леглото и криво-ляво се изправи.

— Познавам те. Виждал съм те преди с Катрин, Маргарет и... е с тях. — Болеше го дори да си помисли за името на Жозефин, какво оставаше да го каже. Мислейки си за името ѝ го връхлетяха толкова пресни спомени, които го пронизваха всеки път.

— *Не съжалявам. Това, което направихме, което се случи между нас... беше прекрасно. По-прекрасно отколкото можех да си мечтая.*

— *Аз съжалявам и ми се искаше да не се беше случвало.*

Милостиви Боже, наистина ли беше казал това? Това и много повече, припомни си той мрачно. Изправяйки се леко, той прокара пръсти през косата си и се намръщи на нежелания си посетител.

— Защо си тук?

— За да говоря с теб — отвърна бодро Грейс. — Или по-скоро да те вразумя. Да, това изглежда най-правилното нещо.

Траверсън се намръщи и дръпна завивките по-плътно около голите си рамене.

— Не бива да си тук. Аз... аз не съм облечен.

— Не думай — въздъхна Грейс, а сините ѝ очи се разшириха. — Ще ми бъде трудно, но някак ще успея да запазя самообладание.

— Защо си тук? — сопна се той отново, чувствайки се неловко от смътното чувство, че му се присмиват.

— Тук съм, защото имаш спешна нужда от ритник в задника. — Тъмните ѝ вежди се повдигнаха. — И защото аз изтеглих късата клечка. Въпреки че съм сигурна, че Маргарет измами.

— И Маргарет ли е тук?

— Заедно със съпруга си — Грейс потвърди с кимване. — Всъщност пристигнаха преди два дена, но ти беше твърде пиан, за да забележиш. Не ми изглеждате на мъж, който е привърженик на силните питиета, лорд Гейтс. Да не се опитвате да удавите мъката с алкохол?

Траверсън потърка брадичка. От трите жени, с които Жозефин беше близка, винаги бе смятал Грейс за най-празноглавата. Не само че беше непохватна, но изглежда винаги казваше първото нещо, което ѝ хрумнеше. Сега не беше толкова сигурен... за нищо като цяло.

— Може би се опитвам — призна той навъсено и погледна надолу към пода.

— И как се справяте?

Подпирайки брадичка на една ръка, той каза:

— Как мислите?

— Ако трябва да гадая, изобщо не се справяте добре. Изглеждате така, сякаш сте забравили да се обръснете от доста време и около вас се носи доста странна миризма. Бих ви предложила една баня, лорд Гейтс. Или няколко, така като гледам.

Тя се усмихна дръзко, а той не можеше да не извие леко устни в отговор.

Кога беше последният път, в който се беше усмихвал? Или дори смял? Не можеше да си спомни. Имаше чувството, че се беше случвало в някой друг живот.

— Ако си дошла да ме убедиш, че съм направил грешка с решението си да се разделя с Жоси... тъъ, със съпругата си, губиш си времето.

Грейс килна глава настрани и му намигна.

— Значи правите ли го?

— Кое да правя?

— Развеждате ли се с нея?

— Раз... КАКВО? — Той скочи моментално на крака и се извиси над Грейс, която само потръпна, когато видя внезапната му ярост. — Кой каза, че ще се развеждам с нея? — настоя той — Тя ли го каза? Тя ли?

— Лорд Гейтс, изпуснахте си одеялото — каза тя спокойно.

Изчервявайки се дълбоко, Траверсън клекна и повдигна одеялото. Опъвайки го високо до гърлото си, той заговори с по-овладян тон:

— Никога не съм споменавал развод. Самата мисъл е нелепа.

— Значи искате да останете женен за жена, която твърдите, че не обичате вече?

— Разбира се, че искам да остана... искам да кажа, че има малка вероятност... не съм си представял, че ще... по дяволите — изруга той, поклащайки глава раздражено — Винаги ли сте такава?

— Каква? — Грейс попита невинно.

— Говорила ли си с нея?

— С кого?

— Много добре знаеш с кого! — Едва сдържайки желанието си да скръцне със зъби, като някакъв див звяр, Траверсън прекоси стаята и се загледа през прозореца. От тази страна на имението можеше да види отвъд отдалечените поля, включително към една малка горичка. Много позната малка горичка... Осъзнавайки, че се взира в мястото, където с Жозефин бяха правили любов, той откъсна поглед, но това не беше достатъчно да спре спомените, които го връхлетяха.

Гърдите на Жозефин в дланите му. Косата ѝ, заплетена и лъскава, карайки я да прилича на богиня. Тихият стон, който издаде когато я докосна интимно и пръстът му се плъзна между влажната женственост и навлезе в нея. Чувството на ноктите ѝ по гърба му, дращеци плътта му. Тясната ѝ сърцевина, когато се стегна около него. Дрезгавият тембър на гласа ѝ, когато му нашепваше най-порочните неща в ухото...

Грейс прочисти гърло, връщайки го обратно в настоящето.

— Лорд Гейтс — започна пъргаво — Нямам намерение да шикалкавя, както казват. Или беше увъртам? Никога не мога да го запомня. Както и да е, дойдох тук с изричното намерение да кажа това, което имам да казвам, и сега ще го направя.

— Ама разбира се — Траверсън отвърна сухо. — Давайте!

— Много добре. Никога не съм одобрявала авантюрите на Жозефин, но тя не правеше и опити да ги скрие от вас или всички останали. Това е, защото, въпреки недостатъците ѝ, тя е честна жена. Когато казва, че не иска да е с вас, лорд Гейтс, то това означава, че не иска да е с вас. Но когато казва, че ви обича, това означава, че наистина ви обича. Толкова просто и сложно е както го чувате.

— Но как да знам...

— Чакайте — смъмри го Грейс повдигайки пръст. — Не съм свършила. Любовта не е нещо, което може да се види, докосне или вземе. Тя е нещо, което трябва да се почувства от сърцето и веднъж почувствана, никога не трябва да се забравя. — Устните ѝ се свиха. — Мисля, че го прочетох на една бланка. Както и да е, лорд Траверсън, просто не може да обърнете гръб на любовта. Не е прах, който да заметете под килима и да игнорирате. Затова, тръгнете след Жозефин или не тръгвайте. Само знайте, че това което изпитвате към нея, добро и зло, никога няма да го изпитате към друга.

Из стаята настана тишина, когато Траверсън осмисляше думите ѝ и тяхното значение.

— Трябва да станете поетеса — каза най-накрая, срещайки погледа на Грейс с печална усмивка.

— Не — отвърна тя моментално, като поклати глава толкова бързо, че дългата ѝ черна коса, разпусната като изключим една сива шнола, се разпиля по лицето ѝ. — Не притежавам търпението да излагам мислите си на хартия, но това е съжаление, с което съм се научила да живея. Вие ще можете ли да живеете с вашето, лорд Гейтс?

Вие ще можете ли да живеете с вашето, лорд Гейтс?

Дори сега насред тишината на поляната, където се беше пренесъл, думите на Грейс достигнаха съзнанието му. Обхващайки врата си с ръка, той въздъхна и повдигна лице към слънцето, попивайки топлината, която предлагаше.

Беше ли сгрешил, отблъсквайки Жозефин? Можеше ли да ѝ прости? Можеше ли тя да му прости? Грейс беше права, когато каза, че Траверсън винаги е знаел за аферите на Жозефин, но нито веднъж не беше поискал от нея да ги прекрати. Вместо това беше чакал търпеливо, сигурен че с времето любовта ѝ щеше да нарасне. Само че когато това беше станало, той я беше смачкал безмилостно с подметката си, без да ѝ даде шанс да разцъфне.

— По дяволите! — повтори той и скочи. Разбира се, че трябва да тръгне след нея. Какъв друг избор имаше? Колкото и да бяха различни, Траверсън усещаше до мозъка на костите си, че Жозефин беше правилната жена за него, както той беше правилният мъж за нея. Каквото и да се беше случило в миналото, не беше нищо в сравнение с това, което можеха да имат заедно за в бъдеще.

Тръгваше за Лондон.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вторник вечерта в девет и половина някой почука на вратата. Когато почукването се превърна в блъскане, Жозефин се претърколи от леглото, запали една свещ и облечена единствено по нощница запристъпва боса надолу по стълбите. При нормални обстоятелства, нямаше да отваря собствената си врата, но икономът ѝ беше болен, а Амелия беше заминала предния ден да се види със семейството си.

Все още сънena — беше се оттеглила в покоите си малко преди да падне мрак — Жозефин надникна през шпионката, намръщи се на мъжа от другата страна и отключи вратата.

— Какво искаш? — попита отсечено, вдигайки свещта между тях. Трептящото пламъче хвърляше светлина върху лицето на мъжа, подчертавайки високите му скули и чувствената извивка на устата му.

— Дойдох да те видя — каза той, изглеждайки доста изненадан от хладното посрещане.

— Както виждаш не приемам посетители. Върни се утре. Всъщност, не се връщай изобщо. Нямам желание да те виждам никога повече — каза тя, натъртвайки на последните две думи.

— Пътувах цял ден, за да дойда тук — Мъжът натика черният си ботуш за езда на прага на вратата, попречвайки на Жозефин да я затръшне в лицето му, въпреки че тя доста се постара.

Изпускайки една раздразнена въздишка тя праметна сплетената си коса през рамо и обгърна кръст с едната си ръка.

— Не си добре дошъл — просъска тя, а виолетовите ѝ очи заблестяха опасно. — Сега си тръгвай!

Това въобще не се хареса на нежелания ѝ гост. Усмивайки се пренебрежително той блъсна вратата с рамо и я отвори с трясък. Жозефин, която не очакваше внезапния, удар политна назад, а босите ѝ крака се плъзнаха по прясно полирания дървен под. Хващайки се за отсрещната стена, тя остана смаяна за един кратък момент, неспособна да повярва на това, което се беше случило.

Никой не се беше отнасял с нея така, особено в собствения ѝ дом!

Без да обръща внимание на факта, че входната врата вече беше затворена и заключена, тя се обърна като вихрушка към госта си с цялата свирепост на лъвица, която защитаваше леговището си. Сви изящните си ръце в юмруци и изръмжа:

— Ще съжаляваш за това.

— Така ли? — подразни я мъжът, а една дяволита усмивка изви устните му — Не знам каква игра играеш, Жозефин, но мисля, че ми харесва. Нека продължим това в спалнята, става ли? — Той се нахвърли към нея със скоростта на светлината и успя да я хване за китката.

Изведнъж, осъзнавайки сериозността на ситуацията, в която се намираше — сама в къща с последния мъж, който искаше да вижда — Жозефин се забори трескаво да се освободи, издирайки пръстите, които стискаха китката ѝ, и когато това не помогна се вкопчи в парапета с всички сили, за да не бъде завлечена на горния етаж.

— Пусни ме — извика, проплаквайки когато рамото ѝ се удари болезнено в стената. Свещта, която беше оставила на перваза на прозореца изпраця и загасна, обливайки цялата къща в пълен мрак. Похитителят ѝ се засмя тихо под нос, а хватката му се стегна докато тя не усети как крехките ѝ кости не се притиснаха една в друга и не проплака отново.

— Знаеш, че го искаш — изсъска той, избутвайки я нагоре по стълбите, стъпка по болезнена стъпка. — Не се преструвай, че не е така. Или като се замисля, прави го. Предпочитам, когато крещиш.

Тогава ще стискам устни, докато не закървят, помисли си жестоко Жозефин. Когато стигнаха втория етаж, тя се забори отново, ритайки и налагайки нападателя си с всички сили. Една небрежна плесница през лицето я запрати назад и тя притисна бузата си с ръце, докато очите ѝ не запариха от сълзи.

— Защо? — прошепна тя, неспособна да повярва, че този мъж, на когото някога бе вярвала, на който бе отдала тялото си, беше способен на подобно безсърдечно насилие.

— Ти ме отблъсна — отвърна той просто, преди да увие ръка в основата на плитката ѝ и да я завлече през коридора към спалнята. Когато я пусна, за да затвори и заключи вратата, Жозефин пропълзя на

ръце и крака по пода, за да стигне до другата страна на леглото. Хващайки първото нещо, което можеше да стигне — една незапалена масивна месингова газова лампа — тя я притисна към гърдите си и се изправи несигурно на крака, напрягайки се да види в мастиления мрак.

— Просто си тръгни и ме остави, и никога няма да кажа и думичка за това на някой — закле се тя, успявайки да различи чертите на нападателя си по-ясно, когато зрението ѝ привикна, а един лъч лунна светлина не се процеди през прозореца зад леглото, осветявайки стаята в сребрист блясък.

— Ти ме отблъсна — повтори мъжът, придвижвайки се към нея с ловкостта на хищна котка. — Защо го направи? Обичах те. Щях да ти дам всичко.

— Ти не знаеш какво е истинска любов — изплю тя, предавайки смелите си думи със страхливите си действия, когато отстъпи към ъгъла.

— Нима ти знаеш? — просъска той. — Всяка седмица си с нов мъж под ръка. Всяка вечер си с различен мъж в леглото. Не си нищо повече от красива уличница облечена в изискани дрехи. Е, дойде времето да си платиш за греховете.

Пръстите на Жозефин стиснаха лампата. Въздухът ѝ излизаше на пресекулки, а сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите.

— Първо ще ви пратя в Ада, лорд Пени — обеща тя.

— Ще се видим там — измърка той секунда преди да ѝ се нахвърли.

В другия край на улицата, Траверсън наблюдаваше мълчаливо от каретата си, как един добре облечен джентълмен изкачи стълбите на градската къща на Жозефин и почука на вратата. За трети път погледна към джобния си часовник, видя късния час и го прибра обратно.

Когато вратата се отвори и той видя силуетът на Жозефин, дъхът му секна и всеки мускул в тялото му се напрегна. Чакаше я да затвори вратата. Чакаше я да каже на късния си посетител, че е обърнал адреса. Имаше чувството, че беше чакал цяла непоносима вечност...

Сърцето на Траверсън падна в гърдите му като камък, когато мъжът се шмугна през вратата и я затвори след себе си. От това

разстояние не можеше да чуе думите, които си размениха, но все пак, имаше ли нужда?

Беше грешал. Ужасно, безусловно, смуцаващо много. Жозефин не го обичаше. Не се интересуваше от него. Никога нямаше да му бъде вярна. Колко глупаво от негова страна да повярва в противното.

Отпусчайки се назад в каретата, той се загледа надолу в жълтата роза, която държеше между пръстите си. Жълта, защото знаеше, че това е любимият ѝ цвят. Роза, защото това беше единственото нещо, което се доближаваше до красотата ѝ. Ръката му се затвори импулсивно около стеблото. Един скрит шип се забодде в палеца му и с проклетие той отвори вратата и захвърли розата навън, където тя падна наполовина в събралата се вода на калдъръма.

— Том, нека продължим напред — провикна се към водача.

— Сигурен ли сте?

Траверсън се загледа в къщата. Предният салон беше леко осветен от една свещ, позволявайки му да види единствено сенки. Когато пламъкът ѝ угасна, той преглътна измъчено и прокара ръка надолу по лицето си, опъвайки кожата.

— Сигурен съм — каза тихо. — Тук няма нищо за мен.

— Щом казвате — Том отвърна колебливо.

Траверсън не можеше да го вини. Бяха прекарвали последния ден и половина пътувайки и сменяйки четири двойки коне, за да стигнат тук възможно най-бързо. А сега, след по-малко от пет минути, той заповядваше да си тръгват.

Дочу познатото скърцане и дрънчене на повода, когато Том хвана юздите и приготви впряга за потегляне. И тогава чу нещо друго. Нещо, което звучеше заплашително като...

— Чу ли това? — попита, вече наполовина излязъл от каретата.

— Да — отвърна кочияшът, възпирайки конете с едно здраво дръпване. — Прозвуча точно като женски писък...

— Жозефин — ахна Траверсън.

Жозефин замахна диво с тежката лампа, когато лорд Пени атакува. Тя се удари с подскок в слепоочието му, но той само тръсна глава, преди да забие жестоко пръсти в раменете ѝ и горещият му дъх да се плъзне по лицето ѝ. Миришеше на цигарен дим и бренди и

самата комбинация беше достатъчна да накара Жозевин да се задави, докато се бореше с него, замахвайки с лампата отново и отново, докато той не я изблъска от ръцете ѝ с един удар.

Забравяйки обещанието си да не издава и звук, тя изпищя, когато я вдигна на крака и я метна на леглото като парцалена кукла, след което изпищя отново, когато се нахвърли отгоре ѝ я прикова за матрака, а тежестта на тялото му изкара въздуха от дробовете ѝ.

Задъхвайки се, тя замята бедра, опитвайки се да отмести отпуснатата тежест от корема си, но лорд Пени само се засмя и се потърка плътно в нея, докато ръцете му не пропълзяха нагоре към гърдите ѝ, където стиснаха зърната ѝ през тънката материя на нощницата.

— Спри — изписка, зашлевявайки го през лицето с две ръце. Беше я обзела паника и с нея всепоглъщащ умопомрачителен страх. Не можеше да мисли, не можеше да помръдне. Не можеше да диша. В гърлото ѝ се надигна буца, а вкусът ѝ беше горчив и метален.

— Спри, моля те, спри — замоли, когато той продължи да ѝ причинява болка, нехаещ за хленчещите ѝ умолявания.

Без предупреждение вратата на спалнята се отвори рязко и се удари с трясък в стената, а сблъсъкът на дървото в гипса проехтя като изстрел. Лорд Пени се обърна да види кой е, а Жозефин се възползва от възможността да се извърти настрани и да вземе лампата, която беше изпуснала.

С треперещи ръце, Жозефин повдигна тежестта високо над главата си и имаше удоволствието да види как очите на лорд Пени проблясват с тревога, точно преди да стовари масивната лампа отгоре му. Тя се разби в черепа му и той се отпусна напред, мъртъв или в безсъзнание, тя нямаше представа, нито я интересуваше.

Измъквайки се изпод него, тя падна от матрака и използва една от високите до тавана подпори на леглото, за да се изправи.

Неспособна да вижда ясно, тъй като сълзите бяха замъглили погледа ѝ, тя хукна, заобикаляйки леглото, и се удари в една твърда стена от мускули.

Когато усети, че около нея се сключват чифт ръце, тя действа инстинктивно и юмруците ѝ заудряха всичко, до което се докопаха, докато през мъглата от обзелата я паника не дочу нежен, познат глас да повтаря едно и също нещо отново и отново.

— Жоси, успокой се... В безопасност си. Жоси, моя сладка Жоси, държа те. Държа те сега. В безопасност си.

Ръцете ѝ се отпуснаха встрани като тежести, тя вдигна брадичка и замига през сълзите.

— Траверсън? — прошепна — Наистина ли си ти?

— Да — отвърна той — Аз съм.

Изплаквайки, тя се хвърли в обятията му, а той уви ръце около треперещото ѝ тяло, обгръщайки я сигурно и топло. Притискайки устни към косата ѝ, той я целуна един, два, три пъти, докато тя трепереше срещу него и се опитваше да нормализира учестеното си дишане.

— Държа те — повтори той, галейки гърба ѝ с широката милувка на пръстите си. — Държа те и никога няма да те пусна.

Подсмърчайки за последно, Жозефин му се усмихна сълзливо.

— Нямам нищо против. — Пресягайки се тя хвана челюстта му, изправи се на пръсти и го придърпа към себе си, за една сладка, продължителна целувка, която служеше да успокои нервите и ума ѝ. С един последен трепет тя погледна към леглото, където лорд Пени лежеше проснат с лице надолу.

— Той нахлу вътре и ме завлече горе. Толкова бях изплашена — призна тя, отпусайки се върху съпруга си.

— Добре го подреди — Траверсън каза гордо. — И самият аз не бих се справил по-добре.

— Ти го простреля в крака — припомни му Жозефин.

— Не заслужава по-малко това копеле. Ела долу с мен, любима. Ще ти направя чай. Том ще се погрижи за лорд Пени.

— Том? — Жозефин попита, докато влизаха във всекидневната и заключиха след себе си. — Кочияшът ти, който е бил боксьор?

— Същият — потвърди Траверсън. — Докара ме право тук от Кенсингтън.

Свивайки се на едно от канапетата, които стояха срещу камината, Жозефин чакаше търпеливо, докато Траверсън разпалваше тлеещите въглени, преди да изчезне в кухнята, за да вземе чайника. Когато се върна, тя му направи знак да седне до нея и той изпълни молбата ѝ колебливо, настанявайки се на самия край на възглавничката, а стройното му тяло се преви напред, когато положи лакти на коленете си.

— Траверсън — Жозефин започна тихо, след като отпи глътка чай. — Защо се върна в Лондон?

— Исках да те видя — отвърна той.

— Само да ме видиш? — попита тя, а ниско в стомаха ѝ запърха разочарование. Толкова беше сигурна...

— Не, не само да те видя. — Поемайки ръцете на Жозефин в своите и взирайки се дълбоко в очите ѝ, Траверсън каза — Но и да те помоля да ми дадеш шанс. Не мога да ти обещавам, че ще сме перфектни заедно, но знам със сигурност, че разделени сме разбити. Бъди с мен, Жозефин. Бъди с мен, както една съпруга е със съпруга си. Както една жена е с мъжа си. И ще ти дам всяка част от мен.

— Не искам всяка част — Жозефин каза, а гласът ѝ пресипна от емоцията, която се надигна в гърлото ѝ. — Искам само това... — тя постави ръка върху сърцето му — и това — приключи, като постави другата си ръка между краката му, а една дяволита усмивка заигра на устните ѝ.

Смеейки се, Траверсън я пое в обятията си и я придърпа напред, докато не се настани удобно в скута му. Заравяйки лице в извивката на ключицата ѝ, където знаеше, че е най-чувствителна, той прошепна:

— Мисля, че можем да го уредим, лейди Гейтс. Първо обаче, имам да споделя с теб едни новини.

— Така ли? — Жозефин започна да прокарва пръсти по бедрото на Траверсън, но той улови ръката ѝ и повдигайки я към устните си, постави по една целувка на всяко пръстче.

— Да — каза той решително — Още утре сутринта всичките ти неща ще бъдат преместени от тази къща.

— Ще бъдат преместени? — попита тя, застивайки тревожно.

— Да. Ще започнем нов живот, в нова къща. Всъщност, в тази, която купих тази нощ. Прекрасна постройка на ъгъла на Хигинс Стрийт и Рейнард Авеню.

— Нов дом и нов съпруг — промърмори Жозефин, отпусайки се върху него. Разбира се, позна адреса. Беше на къщата, точно до тази на Катрин и Маркъс — Какво повече може да иска една жена?

— Доста си разглезена — каза Траверсън измъчено.

— Да, и най-добре да го разбереш от сега — каза Жозефин, отмятайки надменно глава. — И да се знае, че очаквам подаръци поне веднъж месечно. О, и Траверсън, скъпи?

— Мхмм? — промърмори той, оказвайки се разсеян от нощницата ѝ, която се беше плъзнала и беше разкрила едно голо рамо.

— Дали ще мога да получа още една от онези брошки с бръмбара? Наистина са ми много присърце.

— Ще те обсипя с брошки от бръмбари — обеща ѝ, преди да изръмжи игриво и да я претърколи под себе си, внимавайки да предпази главата ѝ, като плъзна ръка под нея, и Жозефин за първи път през живота си каза двете думи, които беше чакала да каже на онзи специален мъж, който щеше да открадне сърцето ѝ.

— Обичам те.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.